

IGLIKA PEEVA

VIRÁGOK VIRÁGA

**Bolgárból (kéziratból) fordította:
Dabi István**

TARTALOM

1. A homály inge...
2. Te kis roma csávó...
3. A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal...
4. El akarom kapni...
5. Ne igyál, mondtam...
6. Az álmomat...
7. Minden vonat füttyét...
8. A hallgatásod...
9. A szerelem...
10. Mit...
11. Amikor eldöntötte...
12. Előttünk...
13. Pontosan amikor...
14. Az eső a gyökerekig...
15. Lehet...
16. A galambok versengve...
17. A lelkem...
18. Te meg én...
19. Be nem hegedt seb...
20. Egyszer szerelemről szóltál nekem...
21. Érints meg...
24. Egy hegedű akasztotta fel a Holdat...
25. Amikor a véremben megszólalt...
26. Gyere...
27. Nincs idő a lelkek számára...
28. Mi mindannyian...
29. Közülünk a legfényesebbek...
30. Talán túlnépesedtek...
31. Ezen a vonaton...
32. Amikor...
31. Le fogom vetköztetni az esőt...

LÉLEK-APOKRIF

1. Ismét
2. Észrevettétek-e...
3. Psztrk...
4. Van ötödik dimenzióm...
5. Ki a bolond?
6. Uram...
7. Psztrk!
8. Micsoda ronda vidék...
9. Nincs ez rendjén!
10. Az öregek, tövig még ki nem vágva...
11. Megvadult szirénák...
12. Azt mondod, hogy hagyjam...
13. Uram...
14. Mi talán...
15. A hangulatom...
16. Jaj, fáj ez nagyon!
17. Most....
18. Egy pillanatban megállok...
19. Amikor szerettem...
20. A homokba írok...
21. Uram, ez ismét nem a költők ideje!

22. Költő...
23. Nem az a költő...
24. Ha nem tudlak felmelegíteni titeket...
25. Titokban fáj a lelkem...
26. Egy utazást akarok ajándékozni nektek...
27. Isten tudja...
28. Az Álmodozó vagyok!
Drágám, már nincs menekvés!
Szeress engem úgy az összes világban...
Eltévesztettük az évszázadot...
Megjelent a Herceg!
Szörnyű vagy!
Emlékszel...
Az idő...
Hogyan...
Amikor mellettem vagy...
Hints be engem...
Az anyám...
Egy telefonra van szükségem...
Van múlt?
Előre miért úgy látjuk...

GENETIKAI KÓD

- A genetikai kód zavara
A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal...
Szozopol
Olykor...
Most füst vagyok...
Ne igyál, mondtam neked...
Féltékenyen őrizlek a múlttól...
Krónikus reuma
Álarcban a hozzátartozóink előtt...
A barátaimat...
A magány...
Már annyi szérummal beoltottak engem...
Óvó szellemem...
Elbeszélés
Annyi kulcsra...
Aranypénzekkel hint...
Fehér mesém...
Istenem...
Hiszed vagy nem hiszed...
Én egyre csak álmodom...
Nyárközepi ősz...
Anyának kötött vers
Emlék a varázslatokról
Egy napon...
Kiszáradt a torkod, kapitány?
A vasútvonalon...
Egy napon...
Ima az oxigénért
A végén
Hogyan tudsz...

1. A homály inge... *(Tu beue...)*

A homály inge
volt rajtad,
de az arcodon a reggel fénylett
és hallottam, esküszöm, hogy suttoztak
a kezedbe rejtett érintések.
Sok mindent el akartam felejteni,
mert az emlékezetembe akartam vésni.
Vad dobogással ménes
vágatott bele a hatalmas éjszakába.
Festékes palettát fogtál,
virágok virágát láttam
a szíved és a lelked
között ívelő kis hídon.
Sok mindent meg akartam jegyezni,
mert felejteni akartam.
Misztikus, hipnotikus ritmusban
flörtölt egy trombita egy gitárral,
majd eltompult az ég
és összetört poharából
csillagkristályok hullottak
a poros életbe.

2. Te kis roma csávó...

Te kis roma csávó, töklámpásoddal
ne világítsd meg a parámat.
Száz tücsköt adok, hogy hegedüljenek,
amiket a verandámon szedek össze,
vigyél el a ménesünkből egy lovat
az apáméi közül – kilenc lánya van.
Az érmémet hagyd itt!
Ördög járja a sötét utcákat,
szép lámpával kószál.
A kis cigány megzavart,
hogyan rejtsem el a pénzemet?
Az alkonyi dicsfényben egy ördög krákog,
tenyéréből egy vak vénember jósol.
– Az apád kilenc lánya
nyolc legényt fűzött fel
meg egy garast egy vékony szálla.
Az ördög virradatkor leszakítja azt.

3. A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal... (*Със десет стенеци от нежност пръсти*)

A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal
csókoltam az arcod, az állacskádat, a szemedet.
Tíz ujjal – reszkető vízbefúltakkal
kiáltoztál segítségért a hajamban.
Néma keresztre feszítve rándult
görcsbe bennem egy vallomás.
A gramofon őszinteségért könyörgött
és halkan zokogott. Az ajkunkon
a sebesült hallgatás száraz tűzben hánykolódott,
cseppenként nyelte el csókjainkat,
majd hidegrázós vágyban remegtek ismét.
... A gyertya visszfényből szótt bölcsőt.
A gyertya elringatott minket és arany ecsettel
simogatta lágyan a vonásainkat,
s az öregségtől reszkető hangon suttozta:
„Szeressétek egymást, ostobák! Szeressétek!”

4. El akarom kapni... (*Искам да затрона...*)

El akarom kapni
az esőben a feleségét,
azokkal a vékony cipősarkokkal
a vén utcaköveken,
amint csillognak az öreg
vágy-teli szemek
és ő féltékenyen
beletoccsanjon a pocsolyákba.
Dühtől sápadtan esztét veszítve
rejtőzzön el az utcasarkon,
ott várva,
hogyan vadul elkapjon
hátulról a karmaival,
belemarjon a derekamba.
Mennydörgéssel és villámmal
ijesszen meg
és a fénytől felhevülten
remegjek.
Ő pedig megnémulva,
megigézve elinduljon.
És villámtól sújtottan
tűzet okádjanak,
s egész éjjel csak
a tüzüket oltsák.

5. Ne igyál, mondtam... **(Не нуй ти казвах...)**

Ne igyál, mondtam, az ajkamról –
bódítófű nő rajta.
Ne csókolgasd szemöldök-kígyóimat –
fájdalmasan a szívedbe marnak.
Ne nézz vakmerően a szemembe –
túl mély, belefulladhatsz.
Ne próbálj meg félbe törni –
te magad esel össze elveszítve az erőd.
Ne nézz bele a szívembe –
az egész lángban áll – még megégsz.
Állj meg!
... Mondtam már! Nem mondtam még elégszer? –
Nincs már erőd.
Nem tudlak visszavarázsolni.
Te vagy a hibás, csavargó, te magad.
Keress magadnak másik boszorkányt,
hogy segítsen rajtad.
– Nem akarom.
– Tudom.

6. Az álmomat... **(Съня си...)**

Az álmomat
akármennyi
kulccsal is zárom be,
te kopogtatás nélkül
betoppansz.
Mindig a legkevésbé felkészülten
találsz rám.
Én mégsem haragszom rád,
hogy betörtél,
inkább
én magam zuhanok eléd..
Ej, te gazember,
az ördög vigyen el!
Már teljesen
illendően viselkedem
és ismételtetem,
hogy szeretlek.

7. Minden vonat füttyét...
(Запратиx свирките...)

Minden vonat füttyét
teneked küldtem,
hogy így közöljem:
Várlak!
Minden repülőgépre
rákötöztem a nyomokat.
Az országutakból
létrát fontam, amin te,
ha valóban létezel,
elindulsz majd
az egünk felé.
Az idők tengerében,
mielőtt megszülettem volna,
hűsége és türelemre tanítottak.
De a második lecke átfolyt az ujjaim között
és a hűség óriássá nőtt,
mint egy daganat.
És már trepanációra van szükség,
hogy megmenekülj előlem.
Ne késlekedj!
Ne várj arra a napra,
amikor magad
meglovagolhatod a földi gravitációt,
mert lehet, hogy akkor már
csak a hangomra bukkansz
a mennyei mezőkön.
Ne késlekedj!
Várlak.
Siess!

8. A hallgatásod...
(Къртеx скалите...)

A hallgatásod
szikláit
zúztam.
Félelmemben
a saját hallgatásom
bérceire másztam.
Végül
feljutottam
a havasi gyopáros,
a fehér gyopáros

csúcsra, ahol fehér gondolatok
honosak...
Letörtem
és lezuhantam
a néma lég
űrjébe vakon.

9. A szerelem... **(любовь...)**

A szerelem,
a nagy szerelem
a padlón
halkan haldoklott
a ruha ráncai között.
Két ruhaujj
kétségbeesetten
kereste a kezeket.
Azok pedig az ágyon heverték
jóllakottan, súlyukat veszelve
fáradtan...

Miközben
a megszokás cigarettára gyújtott
és kissé
unottan felmordult.

10. Mit... **(Какво...)**

Mit
teszünk az asztalra?
Egy halom apró tekintetet,
kettő-három könnyeset
meg egy bocsánatkérést.
Jóesté-re nincs szükség
és szeretlek-re sem,
és egyáltalán nincs szükség
éjjeli telefonálgatásra.
Megtakarítjuk
az akvarell szavakat,
a sápadt reggeleket,
a süket várakozást,
az elkésett estéket
és az esztelenség lehetétét,
az elherdált hozok neked-et
plusz a nyári álmodat.

Az árnyékod összeszorítja
széked néma ajkait,
az enyém, sarkait idegesen félrehúзва, megremeg,
és a panel szörnyű árván didereg,
visszatükrözve a két csészében
a ki nem ivott bizalmat.

11. Amikor eldöntötte... *(Когато го реши)*

Amikor eldöntötte,
hogymegmondja neked,
nem teneked küldött
mosollyal az ajkán.
A kövezetből megformált
utolsó gesztussal
és a te árnyképeddel.
Amikor eldöntötte,
hogynyár legyen,
és rikoltozva körözzenek
a sirályok,
szorosan összefonódó seregben,
bódultan csapkodva a lábukkal.
Amikor eldöntötte,
hogykéső lesz,
mint a mesében,
hogyeleszámoljon háromig.
Nem lesz már
semmiféle remény sem
vigaszra,
de könnyű lesz.
Csak fájni fog.

12. Előttünk... *(На площада)*

Előttünk
a téren
egy szomorú
gyászindulót
vezényel az ősz.
Réztrombitákat
fújnak a fák
és lassan követik az ütemet.
Egy koporsót visznek a templomba
te vagy
benne

barátom,
a halott.
Csöngetnek az ajtón.
– Bemehetek?
– Be.
A holtaknak nem mondunk nemet.

13. Pontosan amikor... *(точно когато...)*

Pontosan, amikor
a kés átdöfte a szívem,
a maró fájdalom
boldogságra emlékeztetett,
rég asszociációkat juttatott az eszembe.
Csakhogy teljesen oldalról néztem,
mintegy álomban.
Majd megfordult
és megkérdezte: „Emlékszel?”
És minden emlékkép
szinte élesítette a mosolyát.
Én is elmosolyodtam.
Csakhogy teljesen oldalról néztem,
mintegy álomban.
Egy kicsit flörtöltem,
meguntam
és a „viszontlátásra”
küszöbe mögé bújtam.
Minden egyes lépcsőfokon
ott zengett a hangja:
„Látjuk még egymást?”
...Nem szóltam.
Álom a késről – gondoltam
szkeptikusan mosolyogva.
De átdöfve szétfolyt az álomom.
És áthatva fáj a nappalom.

14. Az eső a gyökerekig...

Az eső a gyökerekig
hamuvá égette
a szenvedélyeket
és mint villámhárítón
lecsúszott.
Teljhatalmában magáévá tett minket,
végtelen messzeséggé változtatott,
megnyúzott minket,
mint árammal töltött remegő drótokat.

... De lényegében
a szerelem kovásza volt,
egyetlen
és fényes
leckét
tartott nekünk.

15. Lehet...
(Можже би...)

Lehet,
egy következő életben,
mint egy múltban,
megvalósul a mi kétszer
átélt pillanatunk.
Lehet,
pont akkor,
nem most,
éjfélkor
vagy délben
az én különös vágyam
a válladra hull.
Te nagyon is másmilyen leszel,
nem ilyen,
biztosabb
és világosabb.
És mintegy álomban lebegek majd,
és ajándéknak foglak érezni téged.
Nem lesz „ha” és „miért”,
nem lesznek kritikusok,
csak a sors és a hajamnak szenvedélyesen
suttogó két kezéd...
Valamikor biztosan, de nem ma,
annak ellenére, hogy most találkoztunk.
Az elválásért
ötöst adok magunknak.

16. A galambok versengve...
(Гълъбите на площада)

A galambok versengve
szálltak a téren.
Az arany-tollú Nap lezuhant
és megégette a lelkünket.
Az arany-hajú Nap mezítláb
lépkedett és kérdezősködött,
s a hideg ködben tavaszi

mosolyért könyörgött.
Pengő, bongó,
bódító, hódító
szenvédéllyel,
szépen csengő,
maréknyi fényes pénzérme
villant a szemünkben.

Majd a fénytől robbant
és fennakadt a szívemen
a pillanat,
mi megőriztette
egy nyári fuvallattal a teret.
Tél közepén.

17. A lelkem... *(Душа моя...)*

A lelkem
– örült petúniák –
tenger és a hullámok
megrágta part.
Mihelyt megdördül bennem,
megrémülnek tőlem.
Jönnek, amikor halkan esni kezd.
Félelem és menedék.
Lelkesedés és egyszerűen egy ház,
ahová bánattól elnehezedett
lábaitok visszatérnek
a nyitott ajtó reményével.
De én, legyőzve a szél-ostort,
még meg nem kövesedve,
nem szeretet-teljesen szeretlek titeket,
mint az éjszakában egy világítótorony
égő lámpája.

18. Te meg én... *(мы и а3)*

Te meg én –
eltaposott
és újra felépített
homokvárak.

Te meg én –
hullámok locsolta fák,
mindennek ellenére lobogó
tűzzel.

Te meg én –
írásjelek
az örökkévalóság piszkozatában.

Én meg te –
párhuzamosok,
a metszőpontunk –
a sors.

19. Be nem hegedt seb...

Be nem hegedt seb,
természeti csapás,
isteni elem –
Ez a váratlan
szerelem
összeroppant minket!
Halálos szorításában
vergődünk.
Sem vele,
sem nélküle –
rémisztő igazság.
Az összetartozás
egyforma bélyegével
jelölt meg minket.
Hogyan szabadulunk
ettől a közös bélyegtől?
Ez itt a kérdés!
És ha valahogyan
mégiscsak
le tudjuk törölni,
képesek leszünk-e
együtt élni
megcsonkítva?

20. Egyszer szerelemről szóltál nekem...

Egyszer szerelemről szóltál nekem,
a kék szavak folytak, mint könnyözön
nyakláncmon, az évszak gyöngyökön,
miket fűzve mondtad: nincs szerelem.

Egyszer szerelemről szóltál nekem,
sárkányt eresztettem fel az égre,
s indultam szavak keresésére,
mert féltem, hogy mindjárt elfeledem.

Igen, szerelemről szóltál nekem...
Én akkor csak dermedten álltam
s meglepetten, csodálattal láttam
a fényt az áldást osztó kezeken.

21. Érints meg... *(Докосни ме)*

Érints meg,
mint akvarell,
mint széllokés,
mint szél,
mint elkerülhetetlen sors,
érints meg,
lélekkel
a lelket.
Én leveleket hajtva
rezegni fogok
a gyengédséged
esőjében
és elgyengülten kérlek majd:
érints meg
szükségyszerűséggel –
Mossál szét hullámokká!
Bontsál fel részecskékre –
haljak meg akvarell színekben,
szülessek meg akvarell színekben.

24. Egy hegedű akasztotta fel a Holdat...

Egy hegedű akasztotta fel a Holdat –
egy szerencsétlen Holdat a szerencsétlen lelkeknek.
És sápadt aranyától felmelegedve
két árnyék egybefonta az utakat.
Valahonnan ősi rituális
ritmusával tangó követte őket,
egyetlen szigetet faragva ki nekik,
ahol keresztezték egymást az idők,
ahol az elmúlt élet árnyai
függőágyban ringatták kedvességüket,
amit ők ketten alig érintettek meg
sűrű boldogságuktól eltelve.
A város-tenger ideges hullámai
kiáltásokkal és autók túlkölésével fröcskölték le őket,
miközben a vén kolostort
motorzúgás és fékek csikorgása lepte el.

De ők, az elérhetetlenek, megremegtek,
mint az időtlenség pillanatának foglyai.
Majd a hegedűs a vonójával egyszerűen
lelökte a Holdat. És szabadon engedte az időt.

25. Amikor a véremben megszólalt...

Amikor a véremben megszólalt
a világmindenség nagy zenekara,
amikor mi ketten kettészakadtunk,
de még hallottam az ereimben a pulzusodat,
amikor a szél az ablakba sodorta
a bizonyítékok utolsó maradványát
abból a titokzatosság időtlenségében
ránk hullott csillagporból,
amikor a lehetetlenül egész,
elválasztott és befejezett után
az éjbe vetetted magad, a hiányod mellettem
kétségbeesetten kondenzálódott és görcsbe rándult.
Akkor már előkaptam a tükröt,
hogymint feltárjam benne az arcodat,
de a Hold pora alatt kiegészítve
ott paráztott oszthatatlan egészünk.

26. Gyere... **(Ела...)**

Gyere,
úszkáljunk az éjszaka vizeiben,
mint egymásba fonódott gyökerek –
lassan, méltóságteljesen,
énjeink
öröklétében
koncentrikusan szétdobálva.
Gyere,
a világmindenség játszik majd nekünk a trombitáján,
elszállnak mellettünk
az időtlen idők,
elnyújtott ősi üvöltéssel szállnak
a partoktól a vágyaink,
mint szirénák hangja.
És mi hangtalanul repülünk
a kozmikus sötétben,
mint felsőbb
déli fények...
Gyere,

a teremtés elsődleges jelét
s z e r l e m-nek hívják
és nagy szükség van rá.

27. Nincs idő a lelkek számára...

(няма време за душите)

Nincs idő a lelkek számára.
Csak dimenziók léteznek
elkerülhetetlen igyekezetekkel
és hajótörésből származó törmelékkel,
sok új szerelemmel,
a régi új feldolgozásaival,
újabb kiröppenésekkel
és be nem hegedt sebekkel.
Nincs idő. Az idők
tulajdonképpen rövid színdarabok,
amikben veled együtt játszom
ugyanazokban a szerelmi csetepatékban.
És annyi, korábban is létező
de nem túl kiemelkedő alakok vagyunk,
hogy félrelökjük a színpalakat,
elhajítsuk a kosztümöket, majd ismét
örökre egymás karjaiba vessük magunkat,
hibátlanul felismerve
az embereket, időket és erkölcsöket
túllépő hovatartozást.

28. Mi mindannyian...

(Ний всички...)

Mi mindannyian
oda fogunk menni,
ahonnan jöttünk...
ott vár a kerékpár.
Mellette a barátaim, a költők
régóta nekem is öntögetnek a pohárba.
Éjjel hallom őket, pohárköszöntőket mondanak.
– Gyere gyorsabban! Itt csak nyár van.
Tenger és bor. A szél örök
és a jachton dagadnak a vitorlák...
A kristálypohár állandóan cseng az álmomban
a kristályharang nappal elkergeti a holdakat,
éjjel kristály nap-por hull reám,
kristály-bor csillog a szememben.
Oh, a barátaim, a költők,
a könyökükkel évszázadokat töröltek el,

amiket az örültek könnyebbség kedvéért kitaláltak,
és a kerékpár ugyanúgy mosolyog,
és a kerekében
egy magányos pohár
vár
az én ujj-
lenyomatommal.

29. Közülünk a legfényesebbek... *(Най-светлиме...)*

Közülünk
a legfényesebbek
az egy-napig élő tiszavirágok,
amik
az istenek lámpásai körül táncolnak.
Szenvedéllyel
adják át magukat a világosságnak
és váratlanul a fénybe zuhannak.

Majd
minden emlék
sarkán
a gondolataink
fényképeibe
bújnak,
mint szikrázó,
előre nem sejthető
bengáli tűz,
sugárzó szerelemmel
árasztva el minket...

30. Talán túlnépesedtek...

Talán
túlnépesedtek
a mennyei települések?
Miért mentek el tőlünk
egymás után?
Várjatok, hogy a nyomotokra bukkanjak,
hogy feltárulkozzam a láthatár mögött.
Fáj a szívem, hogy nem fér bele
ennyi hiány.
A térségek
közti lépés szinte semmi.
A dimenziók egymásba fonódtak.
Régóta érik bennem a gyanú
az örök kerékről, hasonlóképpen egy asztalról,

amit a könyökömmel koptatok egy helyen,
és a pohárról, amin ott vannak az ujjlenyomataim.
Néha érzem a kerekdedségét,
ami súlytalan könnyedséggel tölt ki.
Ki rángatja a zsineg végét?
Bűnösök nincsenek.
Az áldozat maga választotta az utat.
Pont. Taps.
De ti, akik öngyilkosságot követtek el,
emlékezzetek rá – a ti örök álmotok nyugtalan lesz.
Mellettetek fog tekeregni a hontalan kozmosz.
Mert nincs megbocsátás, ne felejtsetek el,
az emberek, a fák és a folyók megöléséért...
Talán túlnépesedtek a mennyei települések?
Ártatlanok nincsenek.
A vákuum fáj.

31. Ezen a vonaton... **(В мози влак...)**

Ezen a vonaton
mindenki siet valahová,
de senkinek a jegyén sem szerepel a végállomás.
Ezen a vonaton egy vándortársulat színészei utaznak.
Teljesen beleéljük magunkat a darabba, amit játszunk.
Rossz vagy tehetséges színészek vagyunk.
A vonat háromdimenziósan zakatol, könnyű
a fa számítógépre gondolni, amivel a napokat mérjük.
Ez a vonat illúzió, és rajta szenvedélyektől megpörkölődve
rázkódunk a gyűlöletek, szerelmek között, amikre felesküdtünk.
Ezen a vonaton vannak a vonat tetején eszeveszetten rohangáló hősök
és az utolsó fülkében alázatosan szundikáló tehetségtelen komédiások.
Ezen a vonaton mindenki szenvedélyesen harcol a maga kis csomagjáért,
de nem minden csomagot tudunk leszálláskor magunkhoz venni.
És amikor boldogan átélve a szerepünket
arra várunk, hogy tapssal tüntessenek ki minket,
meggörnyedve, kalauz-sapkában, beszalad a színpadra
a rendező és hevesen megrántja a vészféket.

32. Amikor... **(Kozamo)**

Amikor
megérkezik az eső,
hogyan fogadjon a végállomáson,
és mint jól nevelt úriember, a bőröndért nyúl,
amiben a legfontosabb holmiaisid vannak,
mit teszel?

Vágyakozva nézed a csomagodat,
az összes ki nem mondott szót,
a szerelemre félretett gesztusokat,
a bánattá keserült mosolyokat.

Amikor
megérkezik az eső
a fogadásodra,
a végállomáson
nem azzal szállsz le,
amit szereztél,
hanem csak
azzal,
amit valakinek már odaadtál.

31. Le fogom vetkőztetni az esőt... *(Ще съблека дъжда...)*

Le fogom vetkőztetni az esőt
és hosszan fogom csókolgatni póreségét.
A tenger a parton fogja dobálni magát,
homokkal hintve be a haját,
de én csókolózni fogok az esővel.
Isten tudja, mitől fog megremegni a nyár,
isten tudja, miért tekeri majd be a kaput
esztelenül hosszú madárraj-sállal.
De én csókolózni fogok az esővel.
És a meghipnotizált Nap majd
szabadon, pontosan kinyújtja a kezét
a horizont éles borotvájáért.
De én csókolózni fogok az esővel
érzéketlenül, eszméletlenül, reménytelenül,
alig észrevehető sóval a leheletben,
feneketlen gyengédséggel, mint a fogamzáskor,
eddig szokatlan alázattal.
És csak hegedű-zokogás,
különös tiltakozás, sírás vagy könnyörgés
fogja elszakítani utolsó hideg húromat...
És aztán
már csak egy csepp eső leszek
az esőben.

LÉLEK-APOKRIF

1 Ismét

(Дали пък...)

Ismét
ne egy szerény szamizdatban
helyezzem el
a lélek-apokrifomat?
Vagy így őrizzem meg,
vagy valahogyan
csillogó fénybe
tekerjem,
szilikon
és fitness eredmények közé,
a test lakomája
és az örület hegedűjének az átka közé,
a business
és a ma elitjei közé,
a sikeres csillaggá nevezettek közé,
a versenyek győztesei közé,
az alapítványok főnökei közé,
azok közé, akik oly kényelmesen ülik meg a lovat,
amin nem fogok fehérben lovagolni,
mert mezítláb és rettenthetetlen meztelenül
járok a tövises és szenvedések között,
a lelkeim
még mindig furcsán egész,
az örültség közepén
ép
és fehér.

2. Észrevettétek-e...

(някога...)

Észrevettétek-e
valaha,
hogyan áll meg az idő?
Hogyan kapcsolja ki valaki a hangot
és pár ezer pixelre
bontja fel az elnémult képet:
Mi van fenn?
Mi van lenn?

Mi ez itt –
orr, száj, szem?
Talán láb,

amit egy ügyes hóhér
szabott ki?

Mi történik?

A tudat

elsüt pár tréfát,

és mint egy esztelen

fényképész,

megrázó

collage-t

készít:

egy clochard csillogó dzsipben,

szaska vaszeva,

mint Leonardo

Giocondája,

mityo krika,

mint Krisztus,

egy kasztrált eb

fügefalevéllal a sebén.

Ha átéltétek

mindezt,

kérlek,

mondjátok meg,

hogyan kapcsolódtok ki

ebből.

És hogy megtanuljátok-e,

hogyan kell

belekerülni a valóságba

anélkül, hogy kikapcsolnátok önmagatokat.

3. Psztrk...

Psztrk.

– Mit csinál?

– Pillanatokat kapok el

és melegre teszem őket

az emlékezet cellájában.

Jellemeket kergetek

és abszurdumokat kergetek –

vétkeket, ártatlanokat,

áldozatokat és győzteseket.

Psztrk. És kész –

elvettem a lelküket.

Ilyen egyszerű!

Istennek érzem magam!

Egy kézmozdulattal

körbejártam a Világmindenséget.

„Vajon ő is örül?”

(Hej, Uram!)

vagy elszakad,
hogy ő fényképezzen le engem?
Psztrk.

4. Van ötödik dimenzióm... **(Владея...)**

Van
ötödik dimenzióm.
Wolandtól
elvettem már a kenyerét.
De érzem, a szívemben
mily vékonyan szól
a tücsök hegedűje,
és a torkomat összehúzza
a nosztalgikus
gyermekdal,
és próbálja azt a lágy
mennyei csókot adni,
amitől egy pillanat alatt elakad a szavam.

Csakhogyan idegesen
közbeszól a hétköznapi.
Teketória nélkül kiveti a hálóját...
Mennyien bújunk ki belőle?
Mennyien
díszelgünk majd
megsütve az ünnepi asztalon.

.....
Egyetlen húron játszik a tücsök
és ez nekem elég, hogy elrepüljek –

De még hallom a kísérteties suttogást:
– Ej öreg, csak még egy kicsit....

5. Ki a bolond? **(Кой е луд)**

Ki a bolond?
Én-e, mert nem eszem meg a lepényt?
Mert nem adom meg magam
a mostanért folyó
harcnak?
Mert a számlák és a bankok közé
rejtőzködve,
a most
egy varázslatának köszönhetően
megmenekülök?

Mert, mint egy ismert sztahanovista
szövőnő,
a jelen
több szövőszékén
szövők?
És mert terven felüli feladatokat
hajtok végre
és nem robbanok fel,
mint sahíd?
Pavel Morozovhoz
tér
a mostani
munka
azzal az önfeláldozással?
Csakhogy
mivel állatian szenvedsz
poszthumusz,
nem veszik figyelembe a hősiességedet.
Mert,
valljuk be őszintén,
mi velük együtt tevékenykedünk,
és mivel
elismertük,
hogyan igazuk van,
hogyan miután megtesszük őket
uralkodóknak,
a trónhoz való jogot is
megszerzik maguknak,
hogyan teljesen ingyen fejjenek minket,
mint igazi marhapásztorok,
de facto nem vagyunk-e
mi
barmok?

6. Uram... **(Focnodu...)**

Uram,
nincs kedvem így élni!
Megundorodtam
a takargatástól,
az elállatiasodástól, a nyomortól,
a csontok teljes leszopogatásától és ez-az
elkótyavetyélésétől.
Istenem
vannak felbecsülhetetlen értékű dolgok, Istenem!
Ez az életem
az enyém.

Nem élhetem le
méltósággal?

7. Psztrk! **(Шпак)**

Psztrk!

– Mit csinál?

– A pillanatokat kapdosom.
„A Világmindenség hírei”
tudósítója vagyok!

–

Mit mond?

–

Oh, nagyon kedves!

–

– Nem, nem, nem,
énnekem nem pénzzel fizetnek.

Élvezem az elcsípett
jelenetek,
a szörnyűségtől remegők,
a két lábon járó groteszk dolgok,
a vinnyogó hibák
bemutatását.

Olykor ostobaságokat is felveszek,
amik a szívet nyugtalanítják,
de a Főnök nem büntet meg ezért.
Ő védi a jogaimat.

Minden sikeremért,
hogy kárpótoljon a balsikeremért,
egyenesen a trónjáról
bonuszokat ír nekem jóvá
a mennyországi jegyemen.

Psztrk!

Ciao! Sietek,
hogy újabb képeket vegyek fel.

8. Micsoda ronda vidék... **(каква безобразна провинция)**

Micsoda ronda vidék –
két utca keresztezi a főutcát,
vagányok,
balekok

és csavargó szüzek revüje.

Micsoda komor vidék –
az útkereszteződésben két koldus,
mint Fellini filmjében.

Szemben – egy clochard
egy kukában.
Nyárspolgári vidék –
saláta, pálinka, muzsika.
És édesen
szétáradó szappanos víz,
amiben tehetségtelen táncosok ropják.
Micsoda kíméletlen vidék –
perspektíva non grata,
garancia
prevenció nélkül –
lélek-vidék.

9. Nincs ez rendjén! *(He e doópe!)*

Nincs ez rendjén!
Nincs ez rendjén a munkával, uraim
és hölgyeim, magától értetődik!
A nép olyan vidám,
mintha épp a halálán lenne.
Lelkesült török ének hangjai
remegnek örömtelien.
Szó sincs arról,
hogyan emlékezel
– valójában nem is akarsz –
a közhelyre: vigasság a nagy bajban.
És az a számla a háttérben:
versengve írják fel, hogy ki lesz a következő,
miközben a koporsóba honi szegeket
vernek,
egyiket a másik után,
rozsdás,
szociális
sóhajokat:
Kopp, kopp!

10. Az öregek, tövig még ki nem vágva... *(недопосечени изтляват старците...)*

Az öregek, tövig még ki nem vágva, sorvadoznak,
mintegy az élet hegyoldalába eresztett gyökerekkel,
de már, mint tűzifa,
másnapra hamuvá válnak.
Összezavarodva elsorvadnak,
a szemükben sértődöttség és tanácstalanság villog.

Nem mernek kérni egy cseppnyi napfényt sem,
az ajkuk nem hallhatóan imát
mormol az éjféli látomásért,
hogyan melegítse fel őket szeretettel
sorsuk árnyékos lejtőjén.

11. Megvadult szirénák...

Megvadult szirénák
sikoltoznak,
mint megszállott fön szelek.
Egy öregasszony
a jégbe fagyott kukákban kotorászik.
Remegő, mocskos ujjakkal
csipegeti ételmaradékainkat.
Majd egy penészes kenyérvéget
némán vinnyogva elhajít.
A tekintete éhesen döfi át,
mint meztelen kard.
Reménykedve cuppog ajkaival.
Én erősen összeszorítom a fogaimat,
és idegesen, mintegy bűnbocsánatért,
szétszórom a visszajáró pénzt.
Esztelen szirénák sikoltoznak.
Az undorig vonyítanak.
Mint őrült tapperek,
két hangot vernek a fejembe!
.....
Futásnak eredek! És megértem, hogy rohanok,
velem együtt sípol
a lelkem.

12. Azt mondod, hogy hagyjam... **(Казвай, сърцето си...)**

Azt mondod, hogy hagyjam
a szívem a hűtőszekrényben?
Ne etessek hajléktalanokat,
malacokat, kutyákat, macskákat
és más gazdátlan teremtményeket.
Hogy a szememet meresztem a célba
megbűvölten, mint a szent istennőre,
egyébként a mennyei zugomba
nem jutok el.
Azt mondod, hogy a pénz egyszerűen csak energia –
hogyan fogadjam el, mint küldetést.

Lehet,
de tudod-e, hogy
a föníciai volta miatt
oly állatian rám visított,
hogy eszemet vesztve, mintegy súlytalanul
szaladok át a virágos réten.
– Ostobaság – mondod.

De köldökzsinórral
hozzá vagyok kötve
az éghez.

13. Uram... **(Госноду)**

Uram,
hogyan élnek ők,
akiknek a sorsát
úgy határoztad meg,
hogy fájdalom nélkül
járják a világot,
ne érezzék a csontig
beljük hatoló pengét,
fel nem fogom,
hogyan maradnak épen –
egész életükben csak elvesznek,
de semmit sem adnak!!!

14. Mi talán... **(Нуй може...)**

Mi talán
nem vagyunk
annyira vakmerőek,
hogy kétszázzal robogjunk
a járdán.
Biztosan nem vagyunk meggyőződve arról,
hogy könnyebben utolér minket a törvény keze.
Minekünk
nincsenek bankszámláink
hosszú 0-láncokkal.
De ha van,
ne adj Isten,
valamelyik nagyfejű
be merészel
feketíteni minket,
mint a testőrök, a becsületünk védelmében,
karddal harciasan
rávetjük magunkat,

mert nincs más kincsünk,
mint a nevünk
és a méltóságunk.

15. A hangulatom...

A hangulatom
spontán játszik
az érzékek hangsorán.
Előbb az új bolgár
stílussal próbálkozik,
és igazgatja a frizurámat.
Utána majdnem crescendóra vált,
majd rappelni kezd,
(mint szellemi fogyatékos, istenem)
a hétköznapi rekedt hangon morog.
Apátia zuhan a TV műsorai
és a rádió közé (a szemhéj mögött) fentről.

A lelkem pedig, a szerencsétlen,
(mi történhetett vele)
próbál megszólalni.

16. Jaj, fáj ez nagyon! (*Bum, bum, bum!*)

Jaj, fáj ez nagyon!
Jaj, fáj ez nagyon!
Kit nem ütött még agyon
a mindennapi lét,
a rút, kegyetlen lét,
ez az unalmas lét,
ami, miként Sáva,
nagyon ritkán nyitja
védőn ölelését,
inkább vadul tép szét
s zúdítja özönvizét.
Te ezt gondolod (jaj):
„Ha fáj, az nem is nagy baj,
szólsz: most rajtam a sor.”
Én is mondom: ugorj!
De fellök egy ütés,
el sem hiszed – még élsz.
A padlón heverve,
de még reménykedve
szózatát hallgatod:
„Az Isten én vagyok!”

17. Most.... **(Ceza)**

Most,
ezeken a nappalokon,
ezeken az éjszakákon,
a gondolatokra támasztott
borotva élén járok,
energikusan beférkőzöm
oda, a lényegembe,
amit rendkívüli módon lecsupaszítottak
és anakronikusan idomítottak,
ami fatálisan kirojtosodott,
naivul egy helyben topog,
atavisztikusan megrendülten és rémületben remeg.
Uram,
a sátán arca
előbújik a füstből és az emberi eltévelyedések közül.
Mennyit várunk még, uram,
segítségül küldöd angyali légióidat?
Kérdünk, eufórikusan
egzaltáltan hívők,
én és a milliós földi nyáj.

18. Egy pillanatban megállok...

Egy pillanatban megállok
és egyszerűen leszálok
erről az esztelen szélmalomról.
Majdnem kíméletlenül nevetségesek lesznek számomra
ezek az örölt, kótyagos munkanapok.
Könnyűnek, súlytalannak érzem majd magam
és bölcsnek, mint feltámadás után.
Még el is fogom hinni, hogy van erőm,
hogy újra megkeresztelkedjem a romantikában.
És amíg egy ilyen megvilágosodásra várok,
és amíg esztelenül szótagolva beszélek magamban,
felfogom, hogy annak az időnek már vége,
amikor szerelmes lehettem volna.

19. Amikor szerettem...

Amikor szerettem, a szerelem
a hangjával megtöltötte a világot.
Csak híres szimfóniája hangján
lovagolva száguldottam,
nem gondolkoztam. Éreztem –
egy lendülettel teremtettem

örömet, remegést és ujjongást.
Zeneszerző voltam, karmester
és a csintalan hangjegyekről
megszállott költő.
Akkor még tagadtam a szerelmet.
Számomra anya volt az, apa,
az öcsém holdfényes haja,
varázsszőnyeg az ágyamnál.
De a felnőttek világába,
oda, ahová egyszer mindenki eljut,
megérkezett a nővére,
és őt az éterbe üzte.
S azóta keresem, kutatom
az arcát, fel-felismerem.
Éjjel,
az álmomban eljut hozzám
makulátlan tisztasággal csengő hangja.
És e nyomorék világ makacsságával,
fantáziával és érzésekkel
keresem még, mezítláb az esőben,
csillogó szemekkel és szétbontott hajjal.

20. A homokba írok...

A homokba írok,
az idő szórtan hullámverései ritmusára.
A szél írásjeleket tűz a hajamba.
A kérdőjelek – csattogó ostorok.
A felkiáltójelek – megvilágítják a szemem.
A pontok – madarak, mielőtt útra kelnének.
A kettőspontok – rövid fájások,
mielőtt a virágzó mandulafák
hálójába fogott
vágyak és törekvések hosszú
sora megszületne.
De a hullámok elsodorták
az igyekezetemet és egyedül a szellőkést
hagyták meg....

21. Uram, ez ismét nem a költők ideje!

Uram, ez ismét nem a költők ideje!
Nem a romantikus játékok ideje,
pedig én azt szeretném, ha sütné
a megelevenedett ábrándokkal teli Hold,
hogy varázslatos árnyéka
foszforeszkáló fénye függőágyában hintázzon...

De nincs itt az ideje!
Ez egyáltalán nem az az idő...
És én kitépem ezt a Holdat
felborzolódott napjaimból,
és elindulok ritmikus, energikus léptekkel
a még mindig holdfény nélküli, farkasként vonyító világba.

22. Költő...

Költő,
az alkony végigcsorgott
a lelkedre rajzolt profilon.
És sirályok már nem repdesnek a szemedben.
És a szél nem ül le az asztalodhoz.
És feleslegesek az álmatlan éjszakák.
És a fenékig kiivott poharak hiábavalóak.
És a jacht ismét úszik,
de más ábrándjaiban,
költőm,
másében...

Jöjj! Ne félj! Nyisd ki a kaput
és lépj ki a szabad sávba!
Ismét segítek neked befogni a szelet,
hogy hanyatt-homlok elrepülj az erkélyről,
hogy szédülten kedvedre csókolgasd a csillagokat,
és hogy felakaszd a Napot, hogy süssön.
És utána majd visszahozlak a mi pályánkra,
amin ez a tábla áll: „Foglalt – költők”,
ahol egyáltalán nem kötelező,
hogy az ott ülők verset írjanak,
de ott mindenki másságban szenved,
és a lelküket tönkretette a jóság.
De ott mindenki, két hüvelykkel a föld felett,
fantáziája virág-színébe
fojtja a reményt, és a világ
papírsárkányára fest vele.

23. Nem az a költő...

Nem az a költő, aki mértékkel
rendezi képpé a szavakat.
Költő az, akit bensőséges kapcsolat fűz
a balkonon nyíló virágokhoz.
Talán titkos beszámolót ír
a felhők neveléséről,
és biztosan teljes hévvel dolgozik
mint „csillagharcos”.

A költő nem a „jambusokat” és a „trocheuszokat” járja,
ő egy olyan úton halad, ahol
nem látjuk, hogy egyik lábával
nem mifelénk, hanem a mennybe lép.

24. Ha nem tudlak felmelegíteni titeket...

Ha nem tudlak felmelegíteni titeket,
akkor mi értelme van annak, hogy vagyok?
Ha a mosolyommal nem bocsátok
egyetlen fény-szálat sem minden sarokba,
ha nem tudom életre kelteni szétzúzott lelketeket,
egyáltalán mi értelme van
épen élni ezen a földön?
Ha sehogyan sem férközhetek be
a szemhéjaitok alá,
hogyan lássátok a jachtomat,
hogyan csókolózik az alkonyat
és egy pillanattal azelőtt,
hogy kis dobját megveri az éj,
nem keresztellek meg titeket a világossággal,
és nem változtatlak költőkké,
mi értelme van, hogy lélegzem?
Mi az értelme, hogy vagyok?
Mivel több tehetséget kaptál,
arra ítéltetél, hogy szétosszad azt.

25. Titokban fáj a lelkem...

Titokban fáj a lelkem
a gyermekkorom emlékeibe olvadva,
a folyó édes csókjaiban,
az idő gyöngy-sikolyaiban,
a boldog-fényes angyalaim
kísérteties mosolyainak az árnyékaiban,
teljesen el nem árult ábrándjaim
meleg takarója alá bújva...
Istenem! Mondd, találok vigaszt
a lélek titkos szigetein?
Megfürdik fehér ruháin
a neonfényes brutális jelenetekkel
villogó viharuk tisztasága
szentségével kapcsolatos reményünk?
Istenem, szeretném megkapni, ha egyáltalán még van,
világos, teljesen ki nem törölt részemet!

26. Egy utazást akarok ajándékozni nektek...

Egy utazást akarok ajándékozni nektek.
Jegyre nincs szükség.

Csukjátok csak be a szemeteket
és hagyjátok, hogy a hangom vezessen.

Előbb feszítsük ki az égboltot,
majd népesítsük be felhőkkel.

Ezután szólítsuk
az ábrándok szellőjét.

Most pedig
nézzétek a jachtot –
a nagy duzzadozó vitorlákat
és az arany nőt a kormánynál.

Tengerészek helyett egy sereg
mennyei sihedert küldtek.

Már szaladnak is! Nézzétek csak!

Halljátok, hogy nevetnek?

Rajta, ugorjunk melléjük!

– Mit mondotok?

– Tessék?

– Ostobaság!

Hogy-hogy féltek?

Nem, nem kívánok vitázni veletek.

De miért kell attól félni,

hogy vízbe fúlhattok?

Számoljunk háromig!

Rajta, mindannyian egyszerre!

– Egy, kettő, három!

Fenn vagyunk.

Felismertétek egymást? Igen?

Eddig egy ostoba színdarab

különböző szerepeit játszottuk,

és a mi igazi lényünk

ott van ezek között

az ujjongó legények között.

Higgyetek nekem,

a tudatfölöttink tudja ezt!

Csak olykor

hallgatni kell rá!

27. Isten tudja...

Isten tudja, száz és még hányadik
csattanás szakította félbe az előadást
a nézőtérén a szokásos, kilenc ballt meg nem haladó izgalom után,

a megszokott hidegvérrel
 ugrotok majd a sminkelő mentőövébe.
 Ott foglak várni titeket –
 a Gondviselő jól betanult szerepében
 és kapitányi köpenyben.
 Az utolsó perc lesz az az induláshoz
 a valódi, nyílt tengerre.
 Bátrabban, legények! Saját kézzel fogom letépni rólatok
 a bőrötökbe ragadt, átnedvesedett egyenruhát.
 Meztelenül kelletek nekem!
 Tíz késsel
 tájfun-fésűvel – tíz ujjammal
 fésülöm át tarka hajatokat,
 míg ki nem hull belőle minden ősz kishitőség,
 és az ujjaim le nem törnek
 csillogó sörényetek súlya alatt.
 Így legyen, matrózok! Már tetszettek.
 Stop! A ráncok egyáltalán nem illenek hozzátok.
 El is felejtettem, két tonna festéklemosót hoztam magammal.
 Reménykedjünk benne, hogy elég lesz! Erősen dörzsöljétek!
 A tenger nem iskolás lány és nem hisz
 a kifinomult, intelligens tragikának!
 Michman, lefokozlak, hagyd békén a trombitát!
 Rang doktor, ne sántikálj, egészségesek a lábaid,
 lépj keményen, délcegen!
 Puskin, kidoblak, ne pocsékolj a tintát,
 és többet már ne törölj!
 A hibákat
 itt nem tűrik el,
 és örökkévalóság a Pillanat.
 Az összes holmiból ezt vigyétek:
Carpe diem!
 Ej, kapitányok,
 indulunk!
 A mosolyok szikrázzanak – így akarom!

 Az ördögbe is! Hagyd!
 Ah, ez a hiúság – teljesen emberi,
 de szárazföldi dolog!
 Van Gogh! Törd össze a tükröket!
 Semmilyen tükörbe nézés –
 mától kezdve mindannyian kortalan férfiak vagytok!
 A tükrök nem vállalnak felelősséget
 a hozzátok hasonló férfiakért. A tükrök hazudnak.
 A jó közérzetek érdekében csak a hullámokkal
 vethetitek egybe magatokat....
 Micsoda? Teljesen felbőszült ez az öböl?
 Tehát minden rendben!
 Fiúk,
 a tekintetek legényes kiáltás!

Fojtsuk vízbe a horgonyt – arra már nincs szükségünk.
Fiúk, a levegő robbanásig feszült,
de a vitorlák és a kötelek épek!
Kapitányok, utánam,
a viharba,
horgony nélkül!

28. Az Álmodozó vagyok!

– Az Álmodozó vagyok! – mondta
és előérettől szörnyen dagadó
ingben indult szembe a széllel!
– Én vagyok az ábránd! – feleltem
és a vitorlákba fújtam
a tenger leheletét
meg egy kaland-délibábot.
A város a hajónkba fröcskölte
pocsolyáit és sikolyait,
mohón csapkodott minket
négyyszögletes-panel– törvényeivel.
De az ábránd-éhség
rendkívüli volt,
és a víz alatti korallszirtek között
vezettük a hajót.
Elérhetetlenül úszott
a több napi hulladékok között.
Büszkén haladt el
a szárazföldi, szárnyatlan emberkék mellett.
Szenvedélyesen barázdálta a vizet
és annyira földöntúli volt,
hogyan az óceán diadalmasan
olvadt egybe az éggel.
És folyosó nyílt
a világ-feneketlenségben:
balra – tenger-fal,
jobbra – foszforeszkáló ábrándozás.
Közöttük – mi,
belül remény-töltet.
Új bárka,
ami egy teljesen kitárulkozó
Sambala felé tart.

Drágám, már nincs menekvés! (Бече няма...)

Drágám, már nincs menekvés!
Íme, jön a heves szél
és furcsán zavart lelkünkbe

könnyed ujjakkal szerelmet ültet be.
Az még csak egy mag, picit,
de én így is tudom szeretni,
nekem még az ilyen is ad
eget, vitorlát és szárnyakat.
Drágám, már nincs menekvés!
A reggel épp szelíden lép be,
csillagokat szórva a szemünkbe,
miket éjjel kosarába szedett össze.
A Tejút nélkül gyenge a fényük,
mi mégis költökké leszünk
és a munkanapokból teremtünk
varázslatos, világos éjeket.
Drágám, már nincs menekvés!
Egybefonódtunk mi ketten,
s mint árnyék, egyetlen,
megértettük a távoli hívást,
mit két lény közös lihegéséből
született ékírással véstek az égre,
és kimondták, le is fordították
minden népnek a nyelvére
ezt az egyszerű szót: s z e r e l e m.

Szeress engem úgy az összes világban...
(Обичай ме във всички светове...)

Szeress engem úgy az összes világban,
ahogyan én követem örökre a mennyei szférákban
a te arcodat,
ami engem versekben és dalokban követ,
látomással és kiáltással támaszt fel, ami
egy fehér madár leveléből esett ki.
Tegnap szeress engem, ebben a pillanatban úgy,
ahogyan én szeretem időtlenül
a te két varázsló-kezed, a lélegzeted,
rekedt átok-suttogásodat.
Hidd el nekem, senkit sem ismerek a világon,
aki képes lenne tavaszt teremteni nekem az őszben,
aki képes lenne virágszirmokat tárni megjegesedett lelkemben
és megőrzíteni a mobilomat
és zöldre állítani minden szemafort
varázserejével, hogy villogni kezdjenek úgy,
hogy átengedjék kétszáz lovát
és a Szerelem hintáját,
hogy csillogó szemekkel álljon meg
az erkélyem alatt.

Eltévesztettük az évszázadot...
(Объркали сме си века...)

Eltévesztettük az évszázadot,
a kasztokat és az államokat.
Talán korábban születtünk
és a finisben
versenyre keltünk
az alattomos kilométerekkel.
Másképpen is lehetett volna!
Lehetett volna...
Például teljesen emberileg,
hogyan szelíden együtt
mérjük fel a realitásokat,
ne másokról ábrándozunk,
és időlegesen hazudozzunk egymásnak.
Eltévesztettük az évszázadot!
Valamit megint elkapkodtunk
az ősi karma alapján,
a pillanatnyi összekapaszkodás után.
De mennyivel könnyebb lenne
száz és két-három év múlva
születni és akkor
az egyszerű teleporterrel
egy este, gyertyafény és pohár bor mellett
eljutni valahová...
Nem akarok költő lenni!
Parafizikával kívánok foglalkozni!

Megjelent a Herceg!
(Яви се Принцът)

Megjelent a Herceg!
De te az örömtől
egyáltalán nem láttad, hogy meztelen.
Ábrándjaid bábuja volt,
vágyaid alázatos ajándéka
és ráakasztottad a címkét „Enyém”.
De ez a stíling törvényeivel ellenkezett,
amíg egyforma kortyokban ivott
a szerelemből,
végtelenül gyengéd
cseppekre bontotta lelkedet...
.....
Oh, pici lánykák, miért nem óv
titeket senki a rabságtól?
Mindenki babát ajándékoz nektek, de nem mondják,
hogy a szeszélyek annyira fájnak.

És ezért egy kis késéssel,
most meg foglak menteni titeket a vakságtól
és közlöm a titkos jelszót,
amire kinyílik a Szerelem.
Ne próbálkozzatok a „szenvedély”-lyel vagy a „szenvedés”-sel,
sem a „kín”-nal, sem az „ábránd”-dal,
csak ezzel a kis szóval: „j ó s á g”.

Szörnyű vagy!
(сmpaueu cu)

Szörnyű vagy!
Nagyon király –
halál-hírnök!
De énnekem kedves az élet,
akármilyen is – legyen csak olyan –
a természeti csapásaimmal
annyira összenőttem,
mint a bőrömmel.
Hogyan vessem le magamról?
Te fess vagy,
higgy nekem!
Megálmodott macsó!
Úgy lovagolod az életet,
mint egy filmcsillag
teljesen mint Copperfield (David),
egy csettintés az ujjaddal és hopp –
előteremted nekem Atlaszt,
autóstoppolásra hívsz.
De én (az ostoba!)
megrettenek.
(Majdnem)
észre sem veszek.

....Álmaimmal teli hegyi patakok
futnak a szememben.
A kozmosz
nem földrajz.
Nem szuper alkalom,
hanem sors.
Úgyhogy száz élet után is
újból csak öt választom.

Mit mondasz?
Tulajdonképpen azt gondolom,
hogy még osztozhattál velem
a létben,
az éjszakáidban és a nappalaidban.
Először, mondod,
még a szíved megremegett.

Biztosan – énvelem lehetne.

De nélkülem
meg fog halni.

Emlékszel...
(Помниш ли...)

Emlékszel
arra a Szozopolra,
amikor pelyhes fehér nyuszikat
dobáltál a tengerbe,
mintha csak meg akartál volna így
menteni minket a hideg szélről,
attól a majdnem előre sejtetőtől,
attól a szörnyen reálistól,
mert a fájt, amiben
tüzet lehelt a nyár,
nem mentettük el
(egyszerű műszaki hiba).

Ah, a megrázóan kedves
fehér és meleg nyulacskák!
Mint valamilyen ajándék azért
a korai felékesített őszért
az indián nyár ruhájában,
a fügefák leheletével
és a szemekben
a szenvedélyes meleg szikrákkal,
miközben a vékony ezüst vágyakkal
kivert karkötőid csengtek-bongtak...
Emlékszel?

Ott a szívben,
a merevlemezezőről
talán minden letörlődik,
de ezt az annyira évszak-feletti emléket
el nem felejtjük!
Kék és fehér
és arany
mint a tenger meg a Nap,
ibolyaszínű és zöld –
mint a festő színei,
szenvedélyesen latin, a kürt
vonyításával keveredve, ami ott
azért könnyöngött a kép széléről,
hogyan maradjunk benne.

Az idő...

(В безвременном...)

Az idő
időtlen dimenziójában,
a Könyvtárban,
ahol megvan minden,
a Könyvtáros
kinyitotta a könyvet
a mi oldalunkon
és kisilabizált minket.
Látta, hogy a vonalak hogyan keresztezik egymást,
mint a vonatok,
sorsdöntően frontálisan
ütköztek össze,
mily szerelmesen fröccsent homlokukból
a vér,
és mint a szerelmeseknek,
lebbent a sörényük,
hogyan feszült meg
régí íjakhoz hasonlatosan ívelt
nyakuk.
És abban a pillanatban
itt, a mi időnkben
bimbókként pattanó szemekkel
léptünk mi
egymáshoz.

Hogyan...

(Как же....)

Hogyan
juthattál be
a lelkembe
a szemek e rövid
alagútjain át?
Bent sípoló
vonatok robognak.
Egyedül képtelen vagyok, értsd meg!
Segíts, hogy kijussak a fényre,
a valódi, egyszerű nappali világosságra.
És ha nem vagyok
túl szemtelen,
maradj velem
örökre!

Amikor mellettem vagy...

(когато си до мен)

Amikor mellettem vagy,
a világmindenség darabokra hullik.
Amikor a tüzeddel faragnak ki engem,
előbukkannak elfelejtett szárnyaim.
Darabokra pattanok,
mint a láva,
madarak díszlővései közepette.
Valójában ki vagy te,
isten, tűz vagy szél –
ezt kérdezem.

Hints be engem...

(Обсунвай ме...)

Hints be engem minden szerelmes
túláradó ajkaival, amikkel a kedveseiket csókolták!
Árassz el engem lefegyverző
szenvédélyes szavak árjával!
Robbants bele a láthatatlan galaktikákba
és teremts újjá a semmiből, majd
zárj örökre a szívedbe
és dobod ki a kulcsot!
Készen vagy az ítélettel?
Nem?
Ma én magam kihirdettem:
életfogytiglan a börtönödben maradok...
Kedvesem?

Az anyám...

(Майка му)

Az anyám...
Elindult már oda,
de érzem, hogy itt jár a házban –
angyalok stólájával,
mint dicsfénnel,
kötötte át a lelkét.
Az anyám...
Nem hiszi,
hogy mindenáron
vissza kell térnie onnan,
mivel itt vagyok
és még lehetséges,
hogy éjjel és sötétedéskor
szelíd jelenléte,

gyengéd kopogtatása a bútorokon
ezt mondja:

– Csak nyugodtan gyermekem,
gondoskodom rólad.

De itt az idő,
hogy végre beszálljon
az arany hintóba
és eljöjjön mihozzánk
(oda, ahová mi mindannyian százszor is
visszatérünk elcsendesedve,
miután levetettük eljátszott szerepünket)
és a mennyei lakunkat
felkészítse már
a találkozásunkra.

Egy telefonra van szükségem...

(Имам нужда...)

Egy telefonra van
szükségem a túloldalról.
Halló, apa, miért
kószálsz szótlanul a sötétben?

Kraszi, barátnőm,
oly hévvel távoztál hirtelen.
Csak egy álmomban mondtad
lihegve, hogy ott minden oly gyönyörű...

Hallasz, nagyapa? Halló,
látogass meg néha, kérlek!
Még mindig ápolod a virágokat?

Hogy vagy, jól vagy, Toni?
Nagyon hiányzol, összegömbölyödve és dorombolva,
az álmom bölcsőjéből!

– Hallasz, szerelmem?
Megyek! Már elindultam.
Érzem már, hogy hamarosan
a sötétbe érek.
Érzem, hogy a bennem lüktető
fény azt várja, hogy
ismét egybeolvadjunk.
Vékony kis korlát maradt,
a világos, ezüst zsinag
már nem agyrém,
azt a Horgász vetette ki –

(Jaj! A hangjelzés abbamaradt.
Ne zárd be a kaput!

Hiányzik nekem a jövő!

Van múlt?
(Има ли минало)

Van múlt?
Jövő?
Vagy jelen?
Ezüst árnyék vagy
poros látomások szárnyával.
Nincs jogod hangokhoz,
célzásokhoz
vagy kérdésekhez.
Árnyék vagy,
remegő,
mit a vállamon hordok.
Te ott vagy.
Én itt vagyok.
És habár
teljesen reménytelen,
már magam előtt látlak,
amint boldogan elúszik a parttalanba
a mi két árnyképünk,
amik magukba szívták
a poros időt,
a jövővel átfonódott
árnyékkal olvadtak
a tökéletes jelenbe.

Előre miért úgy látjuk...
(защо прозираме....)

Előre miért úgy látjuk, hogy a szerelem
nem két szerelmes szárnyalása,
csak amikor az érettségük az illúziókat,
jaj, a teljesen el nem szenvedett szenvedések
vékony hálójába rejti el,
amik között állandóan zuhog
a vad szenvedélyek és vágyak esője.
És talán mert csak akkor
vetjük a tekintetünket a koldusra,
a virágok megszólalnak hangosan,
mint az állatok vagy a csillagok,
és egyszerre az egész világmindenség
feltámad egy dalban, amiből mi azt
fogjuk fel, hogy lélegzünk,
hogy fel tudjuk éleszteni a szerelmet.

GENETIKAI KÓD

A genetikai kód zavara (*Нарушение в генетичен код*)

Mi megbélyegezetteknek,
örök gyermekkorra
ítélteknek
érezzük magunkat,
kilenc királyságon,
évszázadokon
és tengereken túl
– egyszerűen az égben találkoznak a szárnyaink.
Mindannyian különösek vagyunk –
magunk keressük elő a ti bajaitokat,
magunkra vállaljuk, hogy tinektek könnyebb legyen.
És kettős teherrel megrakodva
gyorsabban elzuhanunk
ismét az égbe.
Gyakran ok nélkül megsértődve hallgatunk.
Vagy váratlan kacagásunkkal zavarba hozunk titeket.
Igaz megjegyzéseiteket
büszkén lenyeljük.
Majd elfelejtjük.
És újból gyengédséget várunk tőletek,
egy meleg szót egy mosolyt.
Ne feszélyezzen titeket a mi jóságunk!
Ne ingereljen titeket a mi naivitásunk!
Egész életünkben tanulunk
járni.
Mégsem tudunk.
Emberek – földi klinikai egészséggel rendelkezők,
bocsássatok meg nekünk,
akik a menny vonzásától
vagyunk betegek!

A gyengédségtől nyögdécselő tíz ujjal... (*Със десет стеници...*)

A gyengédségtől nyögdécselő tíz ujjal
csókoltam az arcodat, az álladat, két szemed.
Tíz ujjal – remegő vízbefúltakkal
kiáltottál segítségért a hajamban.
Néma keresztedre feszítetve
görcsölt bennem egy vallomás.
A gramofon őszinteségért könnyörgött
és halkán sírt. A sebesült hallgatás

ajkunk száraz tüzében hánykolódott,
cseppekben nyelte a csókokat
és ismét vágy-lázban reszketett.
... A gyertya bölcsőt szőtt a visszfényekből.
A gyertya elringatott minket, és arany ecsetjével
gyengéden simogatta arcvonásainkat.
A gyertya öregesen reszkető hangon suttogetta:
– Szeressétek egymást, butuskák!
– Szeressétek...

Szozopol **(Созопол)**

Ebben a városban az éjszaka
a fügefák illatát
árasztotta
kétségbeejtően esztelenül,
meg a tengerét,
ami némán,
örülten hívott magához,
láthatatlanul bővült.

Állj meg egy pillanatra SZERELEM!
Ne tedd a vállamra a kezedet,
várj még egy pillanatot, amíg
végigjártatom a tekintetem a száraz kikötőn
és a lábam a part tövisein...
Oly sokáig biztatgattam fehér madaraimat,
hogy keressék meg karcsú árnyékukat,
hogy ma, amikor a láthatárom
pupillájában égsz, nem bízom benned.
Oh, állj meg SZERELEM!
Az éjszaka az én igazam –
az a korty szabadságom,
amiben újjászületve épen és hittel
neked, holnapra,
megteremtem a világot.

Olykor... **(Понякога...)**

Olykor
ismét szerelmes leszek –
oly szédülten,
mint először...
Csalóka etűdök remegnek mellettem
és én sikeresen testet adok nekik.

De a gondolat félbeszakad – gerinctelenül.
És ismét a lomb-templomba szaladok,
hogy kisírijam magam és imádkozzam a félhomályban
– istenem – nem a papírcsodákért.
És továbbra is hiszek a csodákban,
összehúzott szemmel faragom őket,
egy mozdulattal letörölve
az Idő való mutáns vonásait.

Vajon megtanít az élet megbocsátani?
Vajon egy mosolygós
elkékült ajkú gén
felszólít arra, hogy egy megjegesedett emberbe leheljek?
Vagy egyszerűen megint átformáltam a ténnyt,
hogy mindig a szakadékok mögött szállok
és ezért az ellentétekbe akadok,
a métereket átalakítom magassággá...

Nem tudom.

De emlékszem
és nem tagadom,
soha egy cseppet sem bocsátok meg
annak – kavicsokkal a szememben –
kinek a küszöbén zokog a versem.

Most füst vagyok...
(*Сега съм като дим...*)

Most füst vagyok
és szétterülök köztetek.
Habár ügyletlenül,
átölelem a lelketek,
a fák csúcsaiba
madárcsókákat fonok,
a szíveteket kicsírázott
hóvirággal izgatom,
és a szeretetbe, a szerelembe
belekékültem, belekékültem...
Nektek különös
felfoghatatlan ködnek tűnök
és gyors léptekkel
messzire menekültök előlem.
Ne tegyétek!
Én este vagyok –
naiv, reszkető, fiatal.
Hideg háttal
és csengő bizalmatlanság
apró érmeivel
ne vegyetek célba engem!

Ne hasítsatok szét
kategorikusan egy kontúrral!
Egyszerűen füst vagyok,
ami azt kéri,
hogymint
szeressék...

Ne igyál, mondtam neked...
(не пий, ти казах...)

Ne igyál, mondtam neked,
az ajkaimról,
beléndek nő
rajta.

Ne csókolgasd
a szemöldök kígyókat,
a szívedbe marnak,
fájni fog.

Ne nézz vakmerően
a szemembe –
nagyon mély,
még belefulladsz.

Ne próbálj meg
kettétörni –
gyenge vagy,
magad törsz össze.

A szívembe se lessél bele.
Az egész lángol – elégsz.
Állj meg!
– Mondtam. Nem megmondtam?
Megdermedten állsz,
én nem tudom feloldani az átkot.
Te csavargó, magad vagy hibás.
Keress egy másik boszorkányt,
hogymint segítsen.
– Nem akarom.
– Tudom.

Féltékenyen őrizlek a múlttól...
(Ревнувам те от миналото)

Féltékenyen őrizlek a múlttól,
ahol csak klaveszin akkordok
jelzik az utadat hozzám,
és furcsa suttogó hang kérdi – merre –

Féltékenyen őrizlek a múlttól,
a leszámolt percektől, amik
abban a holt mélységben álltak meg,
ahol nincs
sem rólam lehullott lélegzet, sem árnyék.
Oh, oly féltékeny vagyok rád, kedves,
hogy maradéktalanul átadnám magam
az ölelésnek, amiben egybefonódik
a te
és az én
o n n a n-om.

Krónikus reuma *(хроничен ревматизъм)*

A mi varázslatos történeteink
miért vonzanak megint a vén kikötők felé,
oda, ahol a meggyökeresedett emlékképek
szétrágják a homokszemekké porladt emlékezetünket?
Amikor mindent átgondoltunk
és új Napot akasztottunk az égre,
az a régi fájdalom miért marcangol,
mint a krónikus reuma?
És még akkor is, ha gondosan becsukjuk az ablakokat,
beszegezzük az ajtókat,
és a Karácsony utáni karneváli napok
legszínesebb foszlányaival
be is tömjük a réseket,
az áradat
zúgva és nagy hévvel előnt minket,
miközben mi
reszkette, bőrig ázva,
szárazon elrejtőzünk a szemünkben.

Álarcban a hozzátartozóink előtt... *(С маска пред.....)*

Álarcban a hozzátartozóink előtt,
hogy meg ne rémisszük őket.
Álarcban a barátaink előtt,
hogy azok is maradjanak.
Álarcban mindent megtagadunk,
hogy olyanok legyünk, mint mindenki más.
A szerelmet is megtagadjuk
azoktól, akiket szeretünk.

De éjjel váratlanul jön
egy tükörrel a Nagyszarvú,
és hármásban leülünk iszogatni

ő,
mi,
és az ismeretlen.

A barátaimat...
(Приятелите ми...)

A barátaimat
már régen agyonlőtték
apró érzések
apró sörétjeivel.
A szeles esőben
egy madár dalol nekem,
de a magányos farkasom
összeroppantja.
A hitetlen, meg nem hajló térdem
Istenről álmodik – hogy én meghalok előtte.
De az istenek megrémültek a hitem
súlyától, ezért elbújtak.
Így örökkön magammal hordom.
A Pásztor görbén néz rám,
mert a fekete nyájába keveredem.
Elhatározom, hogy megjavulok,
és angyallá változom.
De lelepleztek,
fehér holló vagyok.

A magány...
(на самотата...)

A magány
ősz könnycseppjei
az elkomorodott háztetők
redőiben folynak végig.
Egy véletlen
közömbös járókelő,
a Nap, elindul,
de az ujjával meg sem érinti.
A magány kopott ballonkabátban
egy kerek tengeri kavicsot szorongatva a markában
a tavalyi esőről álmodik,
ami kétségbeesetten eloltotta a nyarat.
Nyitott szemmel álmodik
az ostoba díszletekkel ellátott magányos színpadról,
egy majdnem szükségtelen kellékről
és mindennél valódiabb két szerepről.
Álmodik...

De a kivilágosodott pirkadatkor
felrázza részeg kiáltásával egy sirály.

Én is ledobom a fehér ballont,
és beugrom a mezítlábas tengeri homokba.

Már annyi szérummal beoltottak engem...
(С толкова серуми ме инжектираха...)

Már annyi szérummal beoltottak engem,
mindennel szemben védve vagyok.
Annyi angyaltól búcsút vettem,
de az Ördögnél voltam tanonc.

Istent isten után emeltem, de mindegyik elmenekült,
a hitem megrémítette őket,
később keserves sírásukat hallottam,
de az Ördögnél voltam tanonc.
De neki is elege lett belőle, hogy őbelőle is elegendem lehet.
Ma piros rózsát adott nekem.
Elfogadtam. De a két szarvát lehajtottam.
Az ördög tanonca voltam,
nem az Istené.

Óvó szellemem...
(Дух мой пазителю....)

Óvó szellemem, pogány Istenem,
isten vagy te, vagy ördög – ördög tudja,
nyújtsd a poharat a maradékkal,
de ne engedd, hogy fenékig kiigyam!
Vezesd ide a megpatkolatlan csikót,
ami még nem ismeri a kantárt, a gyeplőt,
hadd lovagoljak el rajta a világ végére,
de még mielőtt odaérnék, állíts meg!
Add ide az összes tengerek vödrét
a vén csillagok párlatával,
ami gyógyszer, mint egy csepp arany,
hagyj nekem egy cseppet
a legjobb fehér fájdalomból,
hogy mihelyt elnyel a homály,
belemárthassam a tollamat,
hogy a sötétben ismét írhattak.

Elbeszélés
(Разказ)

Mily csodásan
ragyognak a szilánkok!

Megöltelek.
Az értelem cement-
padlójára
hajítottalak
egy lendülettel.
Egykor így teremtettelek meg.
Kikerültelek és nem kérdeztem meg az üvegöntőt,
hogyan fúj üvegcsodákat.
Azt felelte volna – lassan, nehezen –
De én egy lendülettel
és igazából
beléd fért a Nap
és olyan okosan,
hogyan könnycsepphez hasonlított.
A cementpadló
nem természetes módon hallgatott.
De én nem kérdeztem.
Akartam.
Mily csodásan
ragyognak a szilánkok!
Mily csodásan mesélem ezt a történetet!
Mily csodásan hasonlít egy példázatra!
Úgy néz ki, hogy
amikor összezúzzuk a Napokat,
egy egyszerű
és tökéletesen egész
elbeszélés marad.

Annyi kulcsra...
(съня си...)

Annyi kulcsra
zárom
az álmomat.
Te mégis bejössz
kopogtatás nélkül.
Mindig a legalkalmatlanabb
pillanatban törsz rám.
De én nem haragszom
ezért terád,
sőt mindig én magam
támadok rád...
Ej, te gonosztevő,
még megbánod!
És már egész
illendően viselkedsz,
én egyre csak ismételve,
hogyan szeretlek.

Aranypénzekkel hint...
(ще не обсунва...)

Aranypénzekkel hint
majd tele az ősz.
Én pedig
várakozással tele szemmel
fogom cirógatni
a mezsgyén túli
kőbarázdát, ahol a nyár nyögdéssel.

És legvégül
egy kék rózsza nyílik.
Felkiáltanak az emberek:
– Égből pottyant rózsza –

Tulajdonképpen te
jöttél vissza
és így szólsz:
– Körbejártam a világot.
Én:
– Megállítottam az időt.

Fehér mesém...
(Моя сказка бяла...)

Fehér mesém,
különös elrendeltetésem
az én felnőtt életemben,
mi megtisztult a látomásoktól
az életemben, amikor oly hősiezen
hozzászoktam az élethez, szoros négyzetekbe szorítva.
Váratlan mesém, mi kitöltötte az ábrándjaimat
és feltámasztotta a gyermekkori igazságokat
sugárzó vallásokkal és ledöntött hitekkel,
ki küldött téged énhozzám?
Hogyan találtad meg
szívem titkos zugát?
A karjaid között halok meg,
és nem tudom, hogy hol vagyok,
és nem tudom, hogy hol vagy?
Csak azt tudom, hogy már a halálig elhittem,
hogy a hirtelen elmondott mese egy boldog realitás.
És imádkozom minden középkori szenthez,
mivel a kakasok éjjeli kürtjeikkel kicsavarják
az éjjel elgyengült, nedves ingét
és belőle az utolsó cseppek végigfolynak
a reggel homlokán,
hogy a kezekben térjenek magukhoz
és hogy megtudjam, hogy hol vagyok én,

és hogy megtudjam, hogy hol vagy te,
hogy csupán azt ne tudjam, hogy hová küldtem
azt a négyzet alakú törvényekbe zárt elátkozott világot...
És azért imádkozom, hogy dermedjen meg a világ időtlenül,
szent hirtelenségem,
fehér jelem.

Istenem...
(Боже мой)

Istenem,
értsd meg az eget,
tedd teljesen magadévá,
ne félj,
hogy az összezőrdülés után
olyan messze vagyunk...
Közel
csak a medencében úszkálunk.

Ne félj,
hogy eltöröm a szárnyadat,
amikor kétségbeesetten
a karjaidba
vetem magam –
A legjobb két karral ölelkezni,
de szárnyat sem véletlenül teremtett.

Hitem,
fájdalmam
és feneketlen mélység,
a fatálisan
értem nyúlók...
Olyan egyszerű és szörnyűsége a medencében.
De az ég sem véletlen.

Hiszed vagy nem hiszed...
(и така...)

Hiszed vagy nem hiszed,
az én Ithakám az egy sziget,
disznók között jártam,
s egyszeműt is sokat láttam,
de megpihenni hozzád visszatérek,
készítsd elő a régi ágyat, kérlek.
Az mindig nyári illatot áraszt.
Te vagy az én egyetlenem,
itt mind, kivel voltam, elfeledem.
Szigetem, nyisd ki szemed,

rongyos ruhámat észre ne vedd,
nyílt sebeimet gyógyírral bekend,
lágymalban tárd fel a szíved,
le édes vízzel mossad
a szelek sodorta sókat!
A tűt a tengerbe vetem,
nem kellenek már vitorlák nekem,
arcomról letörlöm a kalóz-ráncokat,
az égről a vezérlő csillagokat,
fürdök majd két éjszakán át,
hogymint, ki most vagyok, meg ne lássák.
Tudd, Odüsszeusz a férjed,
s mint hitvesed ölel majd téged.
(... A Föld mily furcsán inog,
számomra ez a ház titok...)
Hazajöttem, de nem vár senki,
Pénélopéennek itt kellene lenni.
Ezen az abszurd színpadon
számára nincs hely, tudhatom.
E darabot az időm rendezte.
A kritikus a meg nem született fiam,
ki éppen szalad fel a színpadra,
a földszintről zúg a hangja:
– Anya, minek feltúrni a tengereket,
hisz apámat ott meg nem leled.
Nem látod a feléd nyúló kart?
Ki tengerész volt, már rég mind meghalt.

Én egyre csak álmodom...

(А аз все снувам)

Én egyre csak álmodom
egy, a gyermekkoromban rejlő
tervek szerint
épített jachtról,
a lemenő nap sugaraitól
égő vitorlákról álmodom,
és az álmomban hallom
a kalózok énekét.
Valóban arra gondolok,
hogymint elég nekem egy tutaj,
az égen őrésben álló
Nagy Medve,
és valaki,
aki hozzám hasonlóan nem normális –
olyan valaki, aki még mindig hisz a tengerben.

Nyárközépi ősz...
(Есен посеред лято)

Nyárközépi ősz.
A levelek is hullnak.
Valami nem úgy van!
Valami menekül előlem.
Nyárközépi ősz.
Valami összezavarodott.
Egy ismert kis bogár
sebet kapar.
Valami nem pontos.
Valójában nem először.
Szinte már fáj, annyira jól ismerem
az ősszel bélelt
nyári mosolyoknak
ezt az esztelen lényegét.

Nyárközépi ősz –
Kis lyuk a lelken.

Anyának kötött vers
(Изплетено стихотворение за мама)

Nem tetszett nekem egy pulóver, amit anya kötött
és amit még nem hordtam...
Anya semmit sem mondott, egyszerűen
szótlanul fejteni kezdte,
és megkért, hogy segítsek neki.
Én elkezdtem feltekerni
az anya gondolataival, az énrólam
szóló gondolatokkal fonott fonalat.
Tekertem: „Miért késik a levél?”
Tekertem: „Miért nem ír?”
„Lehet, hogy ott hideg van, lehet...”
sóhajtoztak az elrejtett gondolatok.
Anya, nem kell! Ne fejtsük fel
az elrabolt pillanataidat!
De anya csak fejtette.
És én is fejtettem.
És szörnyen fáztam.
És nem a pulóver, hanem a szívem
vált gombolyaggá.
Tanácstalan volt, meztelen, szükségtelen.
Szörnyen rossz volt.
– Mama – suttogtam.
Anya elmosolyodott.
– Kötünk majd egy szebbet.

– Mama, bocsáss meg! Csókolom mindkét kezéd,
amikkel a lelkemet kötötted.

Emlék a varázslatokról *(Спомен за въшебствата)*

Amikor apám kis apa volt,
kezébe tettem az én kis veréb-kezem,
és megismerni a világot indultunk kettesben
meseszerűen különös, varázslatos utakon.
Szinte elrohantak mellettünk az emberek,
még csak fel sem tételezték, hogy varázslók vagyunk,
egy öreg varázsló meg egy csöpp boszorkány,
aki csak éppen tanulta a varázslást.
Egy egészen kicsi boszorkány-tanonc,
a hajában pici ég-darabkák,
mintha vízen járt volna,
vadul vesszőparipán lovagolt.
Az apám akkor kicsi apa volt,
nem felejtette el a madarak, a szürke homok,
a jó fű nyelvét és még rengeteg
más titkos nyelvet sem.
Úgyhogy két pogány voltunk,
főistenünk a Nap, a folyó,
a szél isten, a tűz isten, és még két isten:
a becsületes szóé és a jóságé.
Az apám már régen felnőtt,
nem tudom, hogy még mindig varázsló-e,
de gyanítom, hogy olykor-olykor
még varázsol mindenkitől titokban,
mert amikor megrészegedve idegesen kifulladás,
találkozom apával és egy rövid pillanatra
bizonyosságot keresek boszorkány voltomról,
tudom, hogy csak egy valamire van szükség,
ami a legigazibb „apu” szó és hogy egyszerűen
az én csöpp gyermek-kezem
fészket rakjon az ő meleg tenyerén.

Egy napon... *(Един ден)*

Egy napon
meg kell majd mentenem téged
a gáláns szavaktól,
az ünneplőbe öltözött jachtoktól,
a tűzijátékoktól és a szelektől...

Nem leszek rá képes.
A boldogság ellen nincs orvosság,
de amikor egy éjjel félbeszakítja az álmomat
a mellemben lakozó magányos farkas vonyítása,
tudni fogom, hogy te vagy az
és könnyekért könyörögsz.
Sírni fogok helyetted
és már vége szakad ennek a vágynak.

Kiszáradt a torkod, kapitány?
(*Сухо ли е, капитане?*)

Kiszáradt a torkod, kapitány? Kiszáradt?
Kiszáradt, itt a szárazföldön?
Akkor igyunk, kapitány!
A bor, kapitány, nedves!
A bor elhozza nekünk a tengert,
láthatatlan horizontokkal csábít,
bátorsággal tölti meg az ereinket,
gyermekkorom óta nem jártam itt.
Rajta, mosolyogj, kapitány,
tölts, és gyűjtsd meg
a még ki nem hűlt pipát,
és kérlek, a képzeletedre akaszd fel a Holdat.
A holdfényes bódulattal a szemedben, kapitány,
a tengeri őszinteséggel, óboros nyelvvél
hosszan mesélj nekem a tengerről.
Hiszek neked, rajta, beszélj!
Én nem félek a tengertől.
Add nekem a vad tájfunokat,
hozz be nekem egy tengeri vihart
és a száraz szomszédok bosszantására
tudom, hogy kárörvendők, kapitány,
hogy szárazak, mi pedig vízbe fúltunk.
De bocsásd meg nekik az ostobaságot,
mert ők, öreg, nem tudják, hogy mit jelent hajózni.
Sohasem fogják megtudni – ők
vén kagylók – rég kiszáradtak.
Tölts! Igyunk a tengerre!
Csak ez és a Tenger nem szárad ki soha!

A vasútvonalon...
(*На железопътна линия*)

A vasútvonalon,
pontosan a síneken.
sebesen forgat minket

egy láncos
körhinta.
Éljen az örök forgás!
Ah, pompás a kilátás,
semmit sem lehet látni.
Valóság kör.
Mögötted arc,
előtted hát
meg az ülésed kényelmes támlája.
Éljen a realitás!
A derekunkon a lánc
ad nekünk biztonságot.
Olyan kényelmes.
Annyira hozzászoktunk,
annyira belenőttünk,
annyira összeszoktunk,
de lényegében a vonalon,
pontosan a sínen
(a fényesre dörzsölt
és ezért láthatatlan sínen)
áll a körhinta.
Együtt forognak,
együtt hintáznak, együtt ártatlanok.
Egyszerre csak egy percre
meg kell állnia,
el kell szakadnia a láncnak,
le kell ugrani a talpfákra,
a lábaknak össze kell törniük –
látni kell a vonatot,
és elszaladni,
csak kiáltani: jön!

Egy napon...
(Някой ден)

Egy napon
már nem fogom tudni elviselni
a kilométerek és az idők nyomását.
Egy napon
összeesem a súlyuk alatt.
De látod, holnapig még kibírom.
Még mindig az a
könnyen emészthető étel
leszek a hasadban,
élve a világunkat
addig a pillanatig,
amíg sorsdöntően
fel nem robban az idő meg a tér

és nem leszünk
ismét eggyé,
a lényegem
öreg barátom, alkotó elem
és nem válunk egy ököllé
ennek az esztelen marcangoló állkapocsnak
a kivert fogai között.

Ima az oxigénért
(Молитва за кислорода)

Fonnyadt illúzióink
maguktól összeestek.
A hangszálainkról
nem szól már líra.
A kezünk a tapstól és a kézszorításoktól
már sem tenyér, sem ököl,
és akkorra minden megszűnt,
nincs sem fájdalom, sem kiáltás, sem könnycsepp,
legalábbis addig a pillanatig,
amikor az utunkon
paták dobbantak,
nem nyerítettek fel
a szakadék mélye előtt.
Barátom,
kapitány-társam,
a gyermekkor jachtján
a vitorlákat
már rég összetépte a szél
és megalázva hevernek az utca kövén,
mint megkövezett madárszárnyak...
Ki hazudta azt nekünk, hogy ez a rendjén való?
Ki sugallja, hogy a szárnyak és a madarak
a kövezet számára születnek?
Már látom a szárazon élesre merevedett szemeidet,
amint egy szalmakazlat figyelsz.
És tudom,
hogy megérjük a látók napját,
a tű felvillan egy tör hegyén,
amint ismét a szakadt vitorlákat varrja.
Akkor a szél a mellünkbe fúj,
meglóbálja a harangnyelveket,
a torkunkból eszeveszett kiáltás tör elő
az örömtől
meg a lehetőségtől, hogy elsodorják.
És a megmenekültek élnek majd igazából
a gondolataikkal, a hangjukkal, az arcukkal –
Nem tudom, hogy őtőlük származom-e,

de azt akarom,
hogy ha meghalok,
a szélbe haljak bele.

A végén **(Накрая)**

Le fogom vetkőztetni az esőt
és sokáig csókolgatom majd meztelenségét.
A tenger a parton fog hánykolódni,
homokkal szórja tele a hajam,
de én az esővel fogok csókolózni.
Isten tudja csak, mitől remeg majd meg a nyár.
Isten tudja, miért tekeredett a kapura
hangtalanul a madársereg hosszú sáljaival.
És a Nap, mintegy hipnózisban,
végzetszerűen pontosan kinyújtja majd a kezét
a horizont éles pengéje felé.
De én az esővel fogok csókolózni,
érzéktelenül, emlékek és remény nélkül,
alig érezhető sóval a leheletemben,
feneketlen gyengédséggel, mintegy a fogamzás pillanatában
eddig szokatlan alázattal.
És csak egy hegedű zokogása,
szokatlanul erős tiltakozás sírás vagy könnyörgés
szakítja el utolsó meleg húromat.
És ezután egyszercsre csak esővé válok az esőben.

Hogyan tudsz...

Hogyan tudsz
beférkőzni
a lélekbe
ezeken a szelíd
szem-alagutakon át?
Bent sípoló
vonatok robognak.
Értsd meg, egyedül nem bírok el velük.
Segíts, hogy kijussak a fényre,
az igazi nappali világosságba.
És ha ez
túl nagy szemtelenség,
maradj velem
örökre!

IGLIKA PEEVA

VIRÁGOK VIRÁGA

**Bolgárból (kéziratból) fordította:
Dabi István**

TARTALOM

1. A homály inge...
2. Te kis roma csávó...
3. A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal...
4. El akarom kapni...
5. Ne igyál, mondtam...
6. Az álmomat...
7. Minden vonat füttyét...
8. A hallgatásod...
9. A szerelem...
10. Mit...
11. Amikor eldöntötte...
12. Elöttünk...
13. Pontosan amikor...
14. Az eső a gyökerekig...
15. Lehet...
16. A galambok versengve...
17. A lelkem...
18. Te meg én...
19. Be nem hegedt seb...
20. Egyszer szerelemről szóltál nekem...
21. Érints meg...
24. Egy hegedű akasztotta fel a Holdat...
25. Amikor a véremben megszólalt...
26. Gyere...
27. Nincs idő a lelkek számára...
28. Mi mindannyian...
29. Közülünk a legfényesebbek...
30. Talán túlnépesedtek...
31. Ezen a vonaton...
32. Amikor...
31. Le fogom vetköztetni az esőt...

LÉLEK-APOKRIF

1. Ismét
2. Észrevettétek-e...
3. Psztrk...
4. Van ötödik dimenzióm...
5. Ki a bolond?
6. Uram...
7. Psztrk!
8. Micsoda ronda vidék...
9. Nincs ez rendjén!
10. Az öregek, tövig még ki nem vágva...
11. Megvadult szirénák...
12. Azt mondod, hogy hagyjam...
13. Uram...
14. Mi talán...
15. A hangulatom...
16. Jaj, fáj ez nagyon!
17. Most....
18. Egy pillanatban megállok...
19. Amikor szerettem...
20. A homokba írok...
21. Uram, ez ismét nem a költők ideje!

22. Költő...
23. Nem az a költő...
24. Ha nem tudlak felmelegíteni titeket...
25. Titokban fáj a lelkem...
26. Egy utazást akarok ajándékozni nektek...
27. Isten tudja...
28. Az Álmodozó vagyok!
Drágám, már nincs menekvés!
Szeress engem úgy az összes világban...
Eltévesztettük az évszázadot...
Megjelent a Herceg!
Szörnyű vagy!
Emlékszel...
Az idő...
Hogyan...
Amikor mellettem vagy...
Hints be engem...
Az anyám...
Egy telefonra van szükségem...
Van múlt?
Előre miért úgy látjuk...

GENETIKAI KÓD

- A genetikai kód zavara
A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal...
Szozopol
Olykor...
Most füst vagyok...
Ne igyál, mondtam neked...
Féltékenyen őrizlek a múlttól...
Krónikus reuma
Álarcban a hozzátartozóink előtt...
A barátaimat...
A magány...
Már annyi szérummal beoltottak engem...
Óvó szellemem...
Elbeszélés
Annyi kulcsra...
Aranypénzekkel hint...
Fehér mesém...
Istenem...
Hiszed vagy nem hiszed...
Én egyre csak álmodom...
Nyárközepi ősz...
Anyának kötött vers
Emlék a varázslatokról
Egy napon...
Kiszáradt a torkod, kapitány?
A vasútvonalon...
Egy napon...
Ima az oxigénért
A végén
Hogyan tudsz...

1. A homály inge... *(Tu beue...)*

A homály inge
volt rajtad,
de az arcodon a reggel fénylett
és hallottam, esküszöm, hogy suttoztak
a kezedbe rejtett érintések.
Sok mindent el akartam felejteni,
mert az emlékezetembe akartam vésni.
Vad dobogással ménes
vágatott bele a hatalmas éjszakába.
Festékes palettát fogtál,
virágok virágát láttam
a szíved és a lelked
között ívelő kis hídon.
Sok mindent meg akartam jegyezni,
mert felejteni akartam.
Misztikus, hipnotikus ritmusban
flörtölt egy trombita egy gitárral,
majd eltompult az ég
és összetört poharából
csillagkristályok hullottak
a poros életbe.

2. Te kis roma csávó...

Te kis roma csávó, töklámpásoddal
ne világítsd meg a parámat.
Száz tücsköt adok, hogy hegedüljenek,
amiket a verandámon szedek össze,
vigyél el a ménesünkből egy lovat
az apáméi közül – kilenc lánya van.
Az érmémet hagyd itt!
Ördög járja a sötét utcákat,
szép lámpával kószál.
A kis cigány megzavart,
hogyan rejtsem el a pénzemet?
Az alkonyi dicsfényben egy ördög krákog,
tenyérből egy vak vénember jósol.
– Az apád kilenc lánya
nyolc legényt fűzött fel
meg egy garast egy vékony szálla.
Az ördög virradatkor leszakítja azt.

3. A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal... (*Със десет стенеци от нежност пръсти*)

A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal
csókoltam az arcod, az állacskádat, a szemedet.
Tíz ujjal – reszkető vízbefúltakkal
kiáltoztál segítségért a hajamban.
Néma keresztre feszítve rándult
görcsbe bennem egy vallomás.
A gramofon őszinteségért könyörgött
és halkan zokogott. Az ajkunkon
a sebesült hallgatás száraz tűzben hánykolódott,
cseppenként nyelte el csókjainkat,
majd hidegrázós vágyban remegtek ismét.
... A gyertya visszfényből szótt bölcsőt.
A gyertya elringatott minket és arany ecsettel
simogatta lágyan a vonásainkat,
s az öregségtől reszkető hangon suttozta:
„Szeressétek egymást, ostobák! Szeressétek!”

4. El akarom kapni... (*Искам да затрона...*)

El akarom kapni
az esőben a feleségét,
azokkal a vékony cipősarkokkal
a vén utcaköveken,
amint csillognak az öreg
vágy-teli szemek
és ő féltékenyen
beletoccsanjon a pocsolyákba.
Dühtől sápadtan esztét veszítve
rejtőzzön el az utcasarkon,
ott várva,
hogyan vadul elkapjon
hátulról a karmaival,
belemarjon a derekamba.
Mennydörgéssel és villámmal
ijesszen meg
és a fénytől felhevülten
remegjek.
Ő pedig megnémulva,
megigézve elinduljon.
És villámtól sújtottan
tüzet okádjanak,
s egész éjjel csak
a tüzüket oltsák.

5. Ne igyál, mondtam... **(Не нуй ти казвах...)**

Ne igyál, mondtam, az ajkamról –
bódítófű nő rajta.
Ne csókolgasd szemöldök-kígyóimat –
fájdalmasan a szívedbe marnak.
Ne nézz vakmerően a szemembe –
túl mély, belefulladhatsz.
Ne próbálj meg félbe törni –
te magad esel össze elveszítve az erőd.
Ne nézz bele a szívembe –
az egész lángban áll – még megégsz.
Állj meg!
... Mondtam már! Nem mondtam még elégszer? –
Nincs már erőd.
Nem tudlak visszavarázsolni.
Te vagy a hibás, csavargó, te magad.
Keress magadnak másik boszorkányt,
hogy segítsen rajtad.
– Nem akarom.
– Tudom.

6. Az álmomat... **(Съня си...)**

Az álmomat
akármennyi
kulccsal is zárom be,
te kopogtatás nélkül
betoppansz.
Mindig a legkevésbé felkészülten
találsz rám.
Én mégsem haragszom rád,
hogy betörtél,
inkább
én magam zuhanok eléd..
Ej, te gazember,
az ördög vigyen el!
Már teljesen
illendően viselkedem
és ismételtetem,
hogy szeretlek.

7. Minden vonat füttyét...
(Занрамух свирките...)

Minden vonat füttyét
teneked küldtem,
hogy így közöljem:
Várlak!
Minden repülőgépre
rákötöztem a nyomokat.
Az országutakból
létrát fontam, amin te,
ha valóban létezel,
elindulsz majd
az egünk felé.
Az idők tengerében,
mielőtt megszülettem volna,
hűsége és türelemre tanítottak.
De a második lecke átfolyt az ujjaim között
és a hűség óriássá nőtt,
mint egy daganat.
És már trepanációra van szükség,
hogy megmenekülj előlem.
Ne késlekedj!
Ne várj arra a napra,
amikor magad
meglovagolhatod a földi gravitációt,
mert lehet, hogy akkor már
csak a hangomra bukkansz
a mennyei mezőkön.
Ne késlekedj!
Várlak.
Siess!

8. A hallgatásod...
(Къртех скалите...)

A hallgatásod
szikláit
zúztam.
Félelmemben
a saját hallgatásom
bérceire másztam.
Végül
feljutottam
a havasi gyopáros,
a fehér gyopáros

csúcsra, ahol fehér gondolatok
honosak...
Letörtem
és lezuhantam
a néma lég
űrjébe vakon.

9. A szerelem... **(любовь...)**

A szerelem,
a nagy szerelem
a padlón
halkan haldoklott
a ruha ráncai között.
Két ruhaujj
kétségbeesetten
kereste a kezeket.
Azok pedig az ágyon heverték
jóllakottan, súlyukat veszelve
fáradtan...

Miközben
a megszokás cigarettára gyújtott
és kissé
unottan felmordult.

10. Mit... **(Какво...)**

Mit
teszünk az asztalra?
Egy halom apró tekintetet,
kettő-három könnyeset
meg egy bocsánatkérést.
Jóesté-re nincs szükség
és szeretlek-re sem,
és egyáltalán nincs szükség
éjjeli telefonálgatásra.
Megtakarítjuk
az akvarell szavakat,
a sápadt reggeleket,
a süket várakozást,
az elkésett estéket
és az esztelenség lehetétét,
az elherdált hozok neked-et
plusz a nyári álmodat.

Az árnyékod összeszorítja
széked néma ajkait,
az enyém, sarkait idegesen félrehúzza, megremeg,
és a panel szörnyű árván didereg,
visszatükrözve a két csészében
a ki nem ivott bizalmat.

11. Amikor eldöntötte... *(Когато го реши)*

Amikor eldöntötte,
hogymondja neked,
nem teneked küldött
mosollyal az ajkán.
A kövezetből megformált
utolsó gesztussal
és a te árnyképeddel.
Amikor eldöntötte,
hogynyár legyen,
és rikoltozva körözzenek
a sirályok,
szorosan összefonódó seregben,
bódultan csapkodva a lábukkal.
Amikor eldöntötte,
hogykéső lesz,
mint a mesében,
hogyeszámoljon háromig.
Nem lesz már
semmiféle remény sem
vigaszra,
de könnyű lesz.
Csak fájni fog.

12. Előttünk... *(На площада)*

Előttünk
a téren
egy szomorú
gyászindulót
vezényel az ősz.
Réztrombitákat
fújnak a fák
és lassan követik az ütemet.
Egy koporsót visznek a templomba
te vagy
benne

barátom,
a halott.
Csöngetnek az ajtón.
– Bemehetek?
– Be.
A holtaknak nem mondunk nemet.

13. Pontosan amikor... *(точно когато...)*

Pontosan, amikor
a kés átdöfte a szívem,
a maró fájdalom
boldogságra emlékeztetett,
rég asszociációkat juttatott az eszembe.
Csakhogy teljesen oldalról néztem,
mintegy álomban.
Majd megfordult
és megkérdezte: „Emlékszel?”
És minden emlékkép
szinte élesítette a mosolyát.
Én is elmosolyodtam.
Csakhogy teljesen oldalról néztem,
mintegy álomban.
Egy kicsit flörtöltem,
meguntam
és a „viszontlátásra”
küszöbe mögé bújtam.
Minden egyes lépcsőfokon
ott zengett a hangja:
„Látjuk még egymást?”
...Nem szóltam.
Álom a késről – gondoltam
szkeptikusan mosolyogva.
De átdöfve szétfolyt az álomom.
És áthatva fáj a nappalom.

14. Az eső a gyökerekig...

Az eső a gyökerekig
hamuvá égette
a szenvedélyeket
és mint villámhárítón
lecsúszott.
Teljhatalmában magáévá tett minket,
végtelen messzeséggé változtatott,
megnyúzott minket,
mint árammal töltött remegő drótokat.

... De lényegében
a szerelem kovásza volt,
egyetlen
és fényes
leckét
tartott nekünk.

15. Lehet...
(Может би...)

Lehet,
egy következő életben,
mint egy múltban,
megvalósul a mi kétszer
átélt pillanatunk.
Lehet,
pont akkor,
nem most,
éjfélkor
vagy délben
az én különös vágyam
a válladra hull.
Te nagyon is másmilyen leszel,
nem ilyen,
biztosabb
és világosabb.
És mintegy álomban lebegek majd,
és ajándéknak foglak érezni téged.
Nem lesz „ha” és „miért”,
nem lesznek kritikusok,
csak a sors és a hajamnak szenvedélyesen
suttogó két kezéd...
Valamikor biztosan, de nem ma,
annak ellenére, hogy most találkoztunk.
Az elválásért
ötöst adok magunknak.

16. A galambok versengve...
(Гълъбите на площада)

A galambok versengve
szálltak a téren.
Az arany-tollú Nap lezuhant
és megégette a lelkünket.
Az arany-hajú Nap mezítláb
lépkedett és kérdezősködött,
s a hideg ködben tavaszi

mosolyért könyörgött.
Pengő, bongó,
bódító, hódító
szenvédéllyel,
szépen csengő,
maréknyi fényes pénzérme
villant a szemünkben.

Majd a fénytől robbant
és fennakadt a szívemen
a pillanat,
mi megőriztette
egy nyári fuvallattal a teret.
Tél közepén.

17. A lelkem... *(Душа моя...)*

A lelkem
– örült petúniák –
tenger és a hullámok
megrágta part.
Mihelyt megdördül bennem,
megrémülnek tőlem.
Jönnek, amikor halkan esni kezd.
Félelem és menedék.
Lelkesedés és egyszerűen egy ház,
ahová bánattól elnehezedett
lábaitok visszatérnek
a nyitott ajtó reményével.
De én, legyőzve a szél-ostort,
még meg nem kövesedve,
nem szeretet-teljesen szeretlek titeket,
mint az éjszakában egy világítótorony
égő lámpája.

18. Te meg én... *(мы и а3)*

Te meg én –
eltaposott
és újra felépített
homokvárak.

Te meg én –
hullámok locsolta fák,
mindennek ellenére lobogó
tűzzel.

Te meg én –
írásjelek
az örökkévalóság piszkozatában.

Én meg te –
párhuzamosok,
a metszőpontunk –
a sors.

19. Be nem hegedt seb...

Be nem hegedt seb,
természeti csapás,
isteni elem –
Ez a váratlan
szerelem
összeroppant minket!
Halálos szorításában
vergődünk.
Sem vele,
sem nélküle –
rémisztő igazság.
Az összetartozás
egyforma bélyegével
jelölt meg minket.
Hogyan szabadulunk
ettől a közös bélyegtől?
Ez itt a kérdés!
És ha valahogyan
mégiscsak
le tudjuk törölni,
képesek leszünk-e
együtt élni
megcsonkítva?

20. Egyszer szerelemről szóltál nekem...

Egyszer szerelemről szóltál nekem,
a kék szavak folytak, mint könnyözön
nyakláncmon, az évszak gyöngyökön,
miket fűzve mondtad: nincs szerelem.

Egyszer szerelemről szóltál nekem,
sárkányt eresztettem fel az égre,
s indultam szavak keresésére,
mert féltem, hogy mindjárt elfeledem.

Igen, szerelemről szóltál nekem...
Én akkor csak dermedten álltam
s meglepetten, csodálattal láttam
a fényt az áldást osztó kezeken.

21. Érints meg... *(Докосни ме)*

Érints meg,
mint akvarell,
mint szél, mint szél,
mint szél,
mint elkerülhetetlen sors,
érints meg,
lélekkel
a lelket.
Én leveleket hajtva
rezegni fogok
a gyengédséged
esőjében
és elgyengülten kérlek majd:
érints meg
szükségességgel –
Mossál szét hullámokká!
Bontsál fel részecskékre –
haljak meg akvarell színekben,
szülessek meg akvarell színekben.

24. Egy hegedű akasztotta fel a Holdat...

Egy hegedű akasztotta fel a Holdat –
egy szerencsétlen Holdat a szerencsétlen lelkeknek.
És sápadt aranyától felmelegedve
két árnyék egybefonta az utakat.
Valahonnan ősi rituális
ritmusával tangó követte őket,
egyetlen szigetet faragva ki nekik,
ahol keresztezték egymást az idők,
ahol az elmúlt élet árnyai
függőágyban ringatták kedvességüket,
amit ők ketten alig érintettek meg
sűrű boldogságuktól eltelve.
A város-tenger ideges hullámai
kiáltásokkal és autók túlkölésével fröcskölték le őket,
miközben a vén kolostort
motorzúgás és fékek csikorgása lepte el.

De ők, az elérhetetlenek, megremegtek,
mint az időtlenség pillanatának foglyai.
Majd a hegedűs a vonójával egyszerűen
lelökte a Holdat. És szabadon engedte az időt.

25. Amikor a véremben megszólalt...

Amikor a véremben megszólalt
a világmindenség nagy zenekara,
amikor mi ketten kettészakadtunk,
de még hallottam az ereimben a pulzusodat,
amikor a szél az ablakba sodorta
a bizonyítékok utolsó maradványát
abból a titokzatosság időtlenségében
ránk hullott csillagporból,
amikor a lehetetlenül egész,
elválasztott és befejezett után
az éjbe vetetted magad, a hiányod mellettem
kétségbeesetten kondenzálódott és görcsbe rándult.
Akkor már előkaptam a tükröt,
hogymint feltárjam benne az arcodat,
de a Hold pora alatt kiégve
ott parázlott oszthatatlan egészünk.

26. Gyere... **(Ела...)**

Gyere,
úszkáljunk az éjszaka vizeiben,
mint egymásba fonódott gyökerek –
lassan, méltóságteljesen,
énjeink
öröklétében
koncentrikusan szétdobálva.
Gyere,
a világmindenség játszik majd nekünk a trombitáján,
elszállnak mellettünk
az időtlen idők,
elnyújtott ősi üvöltéssel szállnak
a partoktól a vágyaink,
mint szirénák hangja.
És mi hangtalanul repülünk
a kozmikus sötétben,
mint felsőbb
déli fények...
Gyere,

a teremtés elsődleges jelét
s z e r l e m-nek hívják
és nagy szükség van rá.

27. Nincs idő a lelkek számára...

(няма време за душите)

Nincs idő a lelkek számára.
Csak dimenziók léteznek
elkerülhetetlen igyekezetekkel
és hajótörésből származó törmelékekkel,
sok új szerelemmel,
a régi új feldolgozásaival,
újabb kiröppenésekkel
és be nem hegedt sebekkel.
Nincs idő. Az idők
tulajdonképpen rövid színdarabok,
amikben veled együtt játszom
ugyanazokban a szerelmi csetepatékban.
És annyi, korábban is létező
de nem túl kiemelkedő alakok vagyunk,
hogy félrelökjük a színpalakat,
elhajítsuk a kosztümöket, majd ismét
örökre egymás karjaiba vessük magunkat,
hibátlanul felismerve
az embereket, időket és erkölcsöket
túllépő hovatartozást.

28. Mi mindannyian...

(Ний всички...)

Mi mindannyian
oda fogunk menni,
ahonnan jöttünk...
ott vár a kerékpár.
Mellette a barátaim, a költők
régóta nekem is öntögetnek a pohárba.
Éjjel hallom őket, pohárköszöntőket mondanak.
– Gyere gyorsabban! Itt csak nyár van.
Tenger és bor. A szél örök
és a jachton dagadnak a vitorlák...
A kristálypohár állandóan cseng az álmomban
a kristályharang nappal elkergeti a holdakat,
éjjel kristály nap-por hull reám,
kristály-bor csillog a szememben.
Oh, a barátaim, a költők,
a könyökükkel évszázadokat töröltek el,

amiket az örültek könnyebbség kedvéért kitaláltak,
és a kerékpár ugyanúgy mosolyog,
és a kerekében
egy magányos pohár
vár
az én ujj-
lenyomatommal.

29. Közülünk a legfényesebbek... *(Най-светлиме...)*

Közülünk
a legfényesebbek
az egy-napig élő tiszavirágok,
amik
az istenek lámpásai körül táncolnak.
Szenvedéllyel
adják át magukat a világosságnak
és váratlanul a fénybe zuhannak.

Majd
minden emlék
sarkán
a gondolataink
fényképeibe
bújnak,
mint szikrázó,
előre nem sejthető
bengáli tűz,
sugárzó szerelemmel
árasztva el minket...

30. Talán túlnépesedtek...

Talán
túlnépesedtek
a mennyei települések?
Miért mentek el tőlünk
egymás után?
Várjatok, hogy a nyomotokra bukkanjak,
hogy feltárulkozzam a láthatár mögött.
Fáj a szívem, hogy nem fér bele
ennyi hiány.
A térségek
közti lépés szinte semmi.
A dimenziók egymásba fonódtak.
Régóta érik bennem a gyanú
az örök kerékről, hasonlóképpen egy asztalról,

amit a könyökömmel koptatok egy helyen,
és a pohárról, amin ott vannak az ujjlenyomataim.
Néha érzem a kerekdedségét,
ami súlytalan könnyedséggel tölt ki.
Ki rángatja a zsineg végét?
Bűnösök nincsenek.
Az áldozat maga választotta az utat.
Pont. Taps.
De ti, akik öngyilkosságot követtek el,
emlékezzetek rá – a ti örök álmotok nyugtalan lesz.
Mellettetek fog tekeregni a hontalan kozmosz.
Mert nincs megbocsátás, ne felejtsetek el,
az emberek, a fák és a folyók megöléséért...
Talán túlnépesedtek a mennyei települések?
Ártatlanok nincsenek.
A vákuum fáj.

31. Ezen a vonaton... **(В мози влак...)**

Ezen a vonaton
mindenki siet valahová,
de senkinek a jegyén sem szerepel a végállomás.
Ezen a vonaton egy vándortársulat színészei utaznak.
Teljesen beleéljük magunkat a darabba, amit játszunk.
Rossz vagy tehetséges színészek vagyunk.
A vonat háromdimenziósan zakatol, könnyű
a fa számítógépre gondolni, amivel a napokat mérjük.
Ez a vonat illúzió, és rajta szenvedélyektől megpörkölődve
rázkódunk a gyűlöletek, szerelmek között, amikre felesküdtünk.
Ezen a vonaton vannak a vonat tetején eszeveszetten rohangáló hősök
és az utolsó fülkében alázatosan szundikáló tehetségtelen komédiások.
Ezen a vonaton mindenki szenvedélyesen harcol a maga kis csomagjáért,
de nem minden csomagot tudunk leszálláskor magunkhoz venni.
És amikor boldogan átélve a szerepünket
arra várunk, hogy tapssal tüntessenek ki minket,
meggörnyedve, kalauz-sapkában, beszalad a színpadra
a rendező és hevesen megrántja a vészféket.

32. Amikor... **(Kozamo)**

Amikor
megérkezik az eső,
hogyan fogadjon a végállomáson,
és mint jól nevelt úriember, a bőröndért nyúl,
amiben a legfontosabb holmiaisid vannak,
mit teszel?

Vágyakozva nézed a csomagodat,
az összes ki nem mondott szót,
a szerelemre félretett gesztusokat,
a bánattá keserült mosolyokat.

Amikor
megérkezik az eső
a fogadásodra,
a végállomáson
nem azzal szállsz le,
amit szereztél,
hanem csak
azzal,
amit valakinek már odaadtál.

31. Le fogom vetkőztetni az esőt... *(Ще съблека дъжда...)*

Le fogom vetkőztetni az esőt
és hosszan fogom csókolgatni póreségét.
A tenger a parton fogja dobálni magát,
homokkal hintve be a haját,
de én csókolózni fogok az esővel.
Isten tudja, mitől fog megremegni a nyár,
isten tudja, miért tekeri majd be a kaput
esztelenül hosszú madárraj-sállal.
De én csókolózni fogok az esővel.
És a meghipnotizált Nap majd
szabadon, pontosan kinyújtja a kezét
a horizont éles borotvájáért.
De én csókolózni fogok az esővel
érzéketlenül, eszméletlenül, reménytelenül,
alig észrevehető sóval a leheletben,
feneketlen gyengédséggel, mint a fogamzáskor,
eddig szokatlan alázattal.
És csak hegedű-zokogás,
különös tiltakozás, sírás vagy könnyörgés
fogja elszakítani utolsó hideg húromat...
És aztán
már csak egy csepp eső leszek
az esőben.

LÉLEK-APOKRIF

1 Ismét

(Дали пък...)

Ismét
ne egy szerény szamizdatban
helyezzem el
a lélek-apokrifomat?
Vagy így őrizzem meg,
vagy valahogyan
csillogó fénybe
tekerjem,
szilikon
és fitness eredmények közé,
a test lakomája
és az örület hegedűjének az átka közé,
a business
és a ma elitjei közé,
a sikeres csillaggá nevezettek közé,
a versenyek győztesei közé,
az alapítványok főnökei közé,
azok közé, akik oly kényelmesen ülik meg a lovat,
amin nem fogok fehérben lovagolni,
mert mezítláb és rettenthetetlen meztelenül
járok a tövises és szenvedések között,
a lelkeim
még mindig furcsán egész,
az örültség közepén
ép
és fehér.

2. Észrevettétek-e...

(някога...)

Észrevettétek-e
valaha,
hogyan áll meg az idő?
Hogyan kapcsolja ki valaki a hangot
és pár ezer pixelre
bontja fel az elnémult képet:
Mi van fenn?
Mi van lenn?

Mi ez itt –
orr, száj, szem?
Talán láb,

amit egy ügyes hóhér
szabott ki?

Mi történik?

A tudat

elsüt pár tréfát,

és mint egy esztelen

fényképész,

megrázó

collage-t

készít:

egy clochard csillogó dzsipben,

szaska vaszeva,

mint Leonardo

Giocondája,

mityo krika,

mint Krisztus,

egy kasztrált eb

fügefalevéllal a sebén.

Ha átéltétek

mindezt,

kérlek,

mondjátok meg,

hogyan kapcsolódtok ki

ebből.

És hogy megtanuljátok-e,

hogyan kell

belekerülni a valóságba

anélkül, hogy kikapcsolnátok önmagatokat.

3. Psztrk...

Psztrk.

– Mit csinál?

– Pillanatokat kapok el

és melegre teszem őket

az emlékezet cellájában.

Jellemeket kergetek

és abszurdumokat kergetek –

vétkeseket, ártatlanokat,

áldozatokat és győzteseket.

Psztrk. És kész –

elvettem a lelküket.

Ilyen egyszerű!

Istennek érzem magam!

Egy kézmozdulattal

körbejártam a Világmindenséget.

„Vajon ő is örül?”

(Hej, Uram!)

vagy elszakad,
hogy ő fényképezzen le engem?
Psztrk.

4. Van ötödik dimenzióm... **(Владея...)**

Van
ötödik dimenzióm.
Wolandtól
elvettem már a kenyerét.
De érzem, a szívemben
mily vékonyan szól
a tücsök hegedűje,
és a torkomat összehúzza
a nosztalgikus
gyermekdal,
és próbálja azt a lágy
mennyei csókot adni,
amitől egy pillanat alatt elakad a szavam.

Csakhogyan idegesen
közbeszól a hétköznapi.
Teketória nélkül kiveti a hálóját...
Mennyien bújunk ki belőle?
Mennyien
díszelgünk majd
megsütve az ünnepi asztalon.

.....
Egyetlen húron játszik a tücsök
és ez nekem elég, hogy elrepüljek –

De még hallom a kísérteties suttogást:
– Ej öreg, csak még egy kicsit....

5. Ki a bolond? **(Кой е луд)**

Ki a bolond?
Én-e, mert nem eszem meg a lepényt?
Mert nem adom meg magam
a mostanért folyó
harcnak?
Mert a számlák és a bankok közé
rejtőzködve,
a most
egy varázslatának köszönhetően
megmenekülök?

Mert, mint egy ismert sztahanovista
szövőnő,
a jelen
több szövőszékén
szövők?
És mert terven felüli feladatokat
hajtok végre
és nem robbanok fel,
mint sahíd?
Pavel Morozovhoz
tér
a mostani
munka
azzal az önfeláldozással?
Csakhogy
mivel állatian szenvedsz
poszthumusz,
nem veszik figyelembe a hősiességedet.
Mert,
valljuk be őszintén,
mi velük együtt tevékenykedünk,
és mivel
elismertük,
hogyan igazuk van,
hogyan miután megtesszük őket
uralkodóknak,
a trónhoz való jogot is
megszerzik maguknak,
hogyan teljesen ingyen fejjenek minket,
mint igazi marhapásztorok,
de facto nem vagyunk-e
mi
barmok?

6. Uram... **(Focnodu...)**

Uram,
nincs kedvem így élni!
Megundorodtam
a takargatástól,
az elállatiasodástól, a nyomortól,
a csontok teljes leszopogatásától és ez-az
elkótyavetyélésétől.
Istenem
vannak felbecsülhetetlen értékű dolgok, Istenem!
Ez az életem
az enyém.

Nem élhetem le
méltósággal?

7. Psztrk! **(Шпак)**

Psztrk!

– Mit csinál?

– A pillanatokat kapdosom.
„A Világmindenség hírei”
tudósítója vagyok!

–

Mit mond?

–

Oh, nagyon kedves!

–

– Nem, nem, nem,
énnekem nem pénzzel fizetnek.

Élvezem az elcsípett
jelenetek,
a szörnyűségtől remegők,
a két lábon járó groteszk dolgok,
a vinnyogó hibák
bemutatóját.

Olykor ostobaságokat is felveszek,
amik a szívet nyugtalanítják,
de a Főnök nem büntet meg ezért.
Ő védi a jogaimat.

Minden sikeremért,
hogy kárpótoljon a balsikeremért,
egyenesen a trónjáról
bonuszokat ír nekem jóvá
a mennyországi jegyemen.

Psztrk!

Ciao! Sietek,
hogy újabb képeket vegyek fel.

8. Micsoda ronda vidék... **(каква безобразна провинция)**

Micsoda ronda vidék –
két utca keresztezi a főutcát,
vagányok,
balekok

és csavargó szüzek revüje.

Micsoda komor vidék –
az útkereszteződésben két koldus,
mint Fellini filmjében.

Szemben – egy clochard
egy kukában.
Nyárspolgári vidék –
saláta, pálinka, muzsika.
És édesen
szétáradó szappanos víz,
amiben tehetségtelen táncosok ropják.
Micsoda kíméletlen vidék –
perspektíva non grata,
garancia
prevenció nélkül –
lélek-vidék.

9. Nincs ez rendjén! *(He e doope!)*

Nincs ez rendjén!
Nincs ez rendjén a munkával, uraim
és hölgyeim, magától értetődik!
A nép olyan vidám,
mintha épp a halálán lenne.
Lelkesült török ének hangjai
remegnek örömtelien.
Szó sincs arról,
hogyan emlékezel
– valójában nem is akarsz –
a közhelyre: vigasság a nagy bajban.
És az a számla a háttérben:
versengve írják fel, hogy ki lesz a következő,
miközben a koporsóba honi szegeket
vernek,
egyiket a másik után,
rozsdás,
szociális
sóhajokat:
Kopp, kopp!

10. Az öregek, tövig még ki nem vágva... *(недопосечени изтляват старците...)*

Az öregek, tövig még ki nem vágva, sorvadoznak,
mintegy az élet hegyoldalába eresztett gyökerekkel,
de már, mint tűzifa,
másnapra hamuvá válnak.
Összezavarodva elsorvadnak,
a szemükben sértődöttség és tanácstalanság villog.

Nem mernek kérni egy cseppnyi napfényt sem,
az ajkuk nem hallhatóan imát
mormol az éjféli látomásért,
hogyan melegítse fel őket szeretettel
sorsuk árnyékos lejtőjén.

11. Megvadult szirénák...

Megvadult szirénák
sikoltoznak,
mint megszállott fön szelek.
Egy öregasszony
a jégbe fagyott kukákban kotorászik.
Remegő, mocskos ujjakkal
csipegeti ételmaradékainkat.
Majd egy penészes kenyérvéget
némán vinnyogva elhajít.
A tekintete éhesen döfi át,
mint meztelen kard.
Reménykedve cuppog ajkaival.
Én erősen összeszorítom a fogaimat,
és idegesen, mintegy bűnbocsánatért,
szétszórom a visszajáró pénzt.
Esztelen szirénák sikoltoznak.
Az undorig vonyítanak.
Mint őrült tapperek,
két hangot vernek a fejembe!
.....
Futásnak eredek! És megértem, hogy rohanok,
velem együtt sípol
a lelkem.

12. Azt mondod, hogy hagyjam... **(Казвай, сърцето си...)**

Azt mondod, hogy hagyjam
a szívem a hűtőszekrényben?
Ne etessek hajléktalanokat,
malacokat, kutyákat, macskákat
és más gazdátlan teremtményeket.
Hogy a szememet meresztem a célba
megbűvölten, mint a szent istennőre,
egyébként a mennyei zugomba
nem jutok el.
Azt mondod, hogy a pénz egyszerűen csak energia –
hogyan fogadjam el, mint küldetést.

Lehet,
de tudod-e, hogy
a föníciai volta miatt
oly állatian rám visított,
hogy eszemet vesztve, mintegy súlytalanul
szaladok át a virágos réten.
– Ostobaság – mondod.

De köldökzsínórral
hozzá vagyok kötve
az éghez.

13. Uram... **(Госноду)**

Uram,
hogyan élnek ők,
akiknek a sorsát
úgy határoztad meg,
hogy fájdalom nélkül
járják a világot,
ne érezzék a csontig
beljük hatoló pengét,
fel nem fogom,
hogyan maradnak épen –
egész életükben csak elvesznek,
de semmit sem adnak!!!

14. Mi talán... **(Нуй може...)**

Mi talán
nem vagyunk
annyira vakmerőek,
hogy kétszázzal robogjunk
a járdán.
Biztosan nem vagyunk meggyőződve arról,
hogy könnyebben utolér minket a törvény keze.
Minekünk
nincsenek bankszámláink
hosszú 0-láncokkal.
De ha van,
ne adj Isten,
valamelyik nagyfejű
be merészel
feketíteni minket,
mint a testőrök, a becsületünk védelmében,
karddal harciasan
rávetjük magunkat,

mert nincs más kincsünk,
mint a nevünk
és a méltóságunk.

15. A hangulatom...

A hangulatom
spontán játszik
az érzékek hangsorán.
Előbb az új bolgár
stílussal próbálkozik,
és igazgatja a frizurámat.
Utána majdnem crescendóra vált,
majd rappelni kezd,
(mint szellemi fogyatékos, istenem)
a hétköznapi rekedt hangon morog.
Apátia zuhan a TV műsorai
és a rádió közé (a szemhéj mögött) fentről.

A lelkem pedig, a szerencsétlen,
(mi történhetett vele)
próbál megszólalni.

16. Jaj, fáj ez nagyon! (*Bum, bum, bum!*)

Jaj, fáj ez nagyon!
Jaj, fáj ez nagyon!
Kit nem ütött még agyon
a mindennapi lét,
a rút, kegyetlen lét,
ez az unalmas lét,
ami, miként Sáva,
nagyon ritkán nyitja
védőn ölelését,
inkább vadul tép szét
s zúdítja özönvizét.
Te ezt gondolod (jaj):
„Ha fáj, az nem is nagy baj,
szólsz: most rajtam a sor.”
Én is mondom: ugorj!
De fellök egy ütés,
el sem hiszed – még élsz.
A padlón heverve,
de még reménykedve
szózatát hallgatod:
„Az Isten én vagyok!”

17. Most.... **(Ceza)**

Most,
ezeken a nappalokon,
ezeken az éjszakákon,
a gondolatokra támasztott
borotva élén járok,
energikusan beférkőzöm
oda, a lényegembe,
amit rendkívüli módon lecsupaszítottak
és anakronikusan idomítottak,
ami fatálisan kirojtosodott,
naivul egy helyben topog,
atavisztikusan megrendülten és rémületben remeg.
Uram,
a sátán arca
előbújik a füstből és az emberi eltévelyedések közül.
Mennyit várunk még, uram,
segítségül küldöd angyali légióidat?
Kérdünk, eufórikusan
egzaltáltan hívők,
én és a milliós földi nyáj.

18. Egy pillanatban megállok...

Egy pillanatban megállok
és egyszerűen leszálok
erről az esztelen szélmalomról.
Majdnem kíméletlenül nevetségesek lesznek számomra
ezek az örölt, kótyagos munkanapok.
Könnyűnek, súlytalannak érzem majd magam
és bölcsnek, mint feltámadás után.
Még el is fogom hinni, hogy van erőm,
hogy újra megkeresztelkedjem a romantikában.
És amíg egy ilyen megvilágosodásra várok,
és amíg esztelenül szótagolva beszélek magamban,
felfogom, hogy annak az időnek már vége,
amikor szerelmes lehettem volna.

19. Amikor szerettem...

Amikor szerettem, a szerelem
a hangjával megtöltötte a világot.
Csak híres szimfóniája hangján
lovagolva száguldottam,
nem gondolkoztam. Éreztem –
egy lendülettel teremtettem

örömet, remegést és ujjongást.
Zeneszerző voltam, karmester
és a csintalan hangjegyekről
megszállott költő.
Akkor még tagadtam a szerelmet.
Számomra anya volt az, apa,
az öcsém holdfényes haja,
varázsszőnyeg az ágyamnál.
De a felnőttek világába,
oda, ahová egyszer mindenki eljut,
megérkezett a nővére,
és őt az éterbe üzte.
S azóta keresem, kutatom
az arcát, fel-felismerem.
Éjjel,
az álmomban eljut hozzám
makulátlan tisztasággal csengő hangja.
És e nyomorék világ makacsságával,
fantáziával és érzésekkel
keresem még, mezítláb az esőben,
csillogó szemekkel és szétbontott hajjal.

20. A homokba írok...

A homokba írok,
az idő szórtan hullámverései ritmusára.
A szél írásjeleket tűz a hajamba.
A kérdőjelek – csattogó ostorok.
A felkiáltójelek – megvilágítják a szemem.
A pontok – madarak, mielőtt útra kelnének.
A kettőspontok – rövid fájások,
mielőtt a virágzó mandulafák
hálójába fogott
vágyak és törekvések hosszú
sora megszületne.
De a hullámok elsodorták
az igyekezetemet és egyedül a széllelkést
hagyták meg....

21. Uram, ez ismét nem a költők ideje!

Uram, ez ismét nem a költők ideje!
Nem a romantikus játékok ideje,
pedig én azt szeretném, ha sütné
a meglevenedett ábrándokkal teli Hold,
hogy varázslatos árnyéka
foszforeszkáló fénye függőágyában hintázzon...

De nincs itt az ideje!
Ez egyáltalán nem az az idő...
És én kitépem ezt a Holdat
felborzolódt napjaimból,
és elindulok ritmikus, energikus léptekkel
a még mindig holdfény nélküli, farkasként vonyító világba.

22. Költő...

Költő,
az alkony végigcsorgott
a lelkedre rajzolt profilon.
És sirályok már nem repdesnek a szemedben.
És a szél nem ül le az asztalodhoz.
És feleslegesek az álmatlan éjszakák.
És a fenékig kiivott poharak hiábavalóak.
És a jacht ismét úszik,
de más ábrándjaiban,
költőm,
máséban...

Jöjj! Ne félj! Nyisd ki a kaput
és lépj ki a szabad sávba!
Ismét segítek neked befogni a szelet,
hogy hanyatt-homlok elrepülj az erkélyről,
hogy szédülten kedvedre csókolgasd a csillagokat,
és hogy felakaszd a Napot, hogy süssön.
És utána majd visszahozlak a mi pályánkra,
amin ez a tábla áll: „Foglalt – költők”,
ahol egyáltalán nem kötelező,
hogy az ott ülők verset írjanak,
de ott mindenki másságban szenved,
és a lelküket tönkretette a jóság.
De ott mindenki, két hüvelykkel a föld felett,
fantáziája virág-színébe
fojtja a reményt, és a világ
papírsárkányára fest vele.

23. Nem az a költő...

Nem az a költő, aki mértékkel
rendezi képpé a szavakat.
Költő az, akit bensőséges kapcsolat fűz
a balkonon nyíló virágokhoz.
Talán titkos beszámolót ír
a felhők neveléséről,
és biztosan teljes hévvel dolgozik
mint „csillagharcos”.

A költő nem a „jambusokat” és a „trocheuszokat” járja,
ő egy olyan úton halad, ahol
nem látjuk, hogy egyik lábával
nem mifelénk, hanem a mennybe lép.

24. Ha nem tudlak felmelegíteni titeket...

Ha nem tudlak felmelegíteni titeket,
akkor mi értelme van annak, hogy vagyok?
Ha a mosolyommal nem bocsátok
egyetlen fény-szálat sem minden sarokba,
ha nem tudom életre kelteni szétzúzott lelketeket,
egyáltalán mi értelme van
épen élni ezen a földön?
Ha sehogyan sem férközhetek be
a szemhéjaitok alá,
hogyan lássátok a jachtomat,
hogyan csókolózik az alkonyat
és egy pillanattal azelőtt,
hogy kis dobját megveri az éj,
nem keresztellek meg titeket a világossággal,
és nem változtatlak költőkké,
mi értelme van, hogy lélegzem?
Mi az értelme, hogy vagyok?
Mivel több tehetséget kaptál,
arra ítéltetél, hogy szétosszad azt.

25. Titokban fáj a lelkem...

Titokban fáj a lelkem
a gyermekkorom emlékeibe olvadva,
a folyó édes csókjaiban,
az idő gyöngy-sikolyaiban,
a boldog-fényes angyalaim
kísérteties mosolyainak az árnyékaiban,
teljesen el nem árult ábrándjaim
meleg takarója alá bújva...
Istenem! Mondd, találok vigaszt
a lélek titkos szigetein?
Megfürdik fehér ruháin
a neonfényes brutális jelenetekkel
villogó viharuk tisztasága
szentségével kapcsolatos reményünk?
Istenem, szeretném megkapni, ha egyáltalán még van,
világos, teljesen ki nem törölt részemet!

26. Egy utazást akarok ajándékozni nektek...

Egy utazást akarok ajándékozni nektek.
Jegyre nincs szükség.

Csukjátok csak be a szemeteket
és hagyjátok, hogy a hangom vezessen.

Előbb feszítsük ki az égboltot,
majd népesítsük be felhőkkel.

Ezután szólítsuk
az ábrándok szellőjét.

Most pedig
nézzétek a jachtot –
a nagy duzzadozó vitorlákat
és az arany nőt a kormánynál.

Tengerészek helyett egy sereg
mennyei sihedert küldtek.

Már szaladnak is! Nézzétek csak!

Halljátok, hogy nevetnek?

Rajta, ugorjunk melléjük!

– Mit mondotok?

– Tessék?

– Ostobaság!

Hogy-hogy féltek?

Nem, nem kívánok vitázni veletek.

De miért kell attól félni,
hogy vízbe fúlhattok?

Számoljunk háromig!

Rajta, mindannyian egyszerre!

– Egy, kettő, három!

Fenn vagyunk.

Felismertétek egymást? Igen?

Eddig egy ostoba színdarab
különböző szerepeit játszottuk,
és a mi igazi lényünk

ott van ezek között
az ujjongó legények között.

Higgyetek nekem,

a tudatfölöttink tudja ezt!

Csak olykor

hallgatni kell rá!

27. Isten tudja...

Isten tudja, száz és még hányadik
csattanás szakította félbe az előadást
a nézőtérén a szokásos, kilenc ballt meg nem haladó izgalom után,

a megszokott hidegvérrel
 ugrotok majd a sminkelő mentőövébe.
 Ott foglak várni titeket –
 a Gondviselő jól betanult szerepében
 és kapitányi köpenyben.
 Az utolsó perc lesz az az induláshoz
 a valódi, nyílt tengerre.
 Bátrabban, legények! Saját kézzel fogom letépni rólatok
 a bőrötökbe ragadt, átnedvesedett egyenruhát.
 Meztelenül kelletek nekem!
 Tíz késsel
 tájfun-fésűvel – tíz ujjammal
 fésülöm át tarka hajatokat,
 míg ki nem hull belőle minden ősz kishitűség,
 és az ujjaim le nem törnek
 csillogó sörényetek súlya alatt.
 Így legyen, matrózok! Már tetszetek.
 Stop! A ráncok egyáltalán nem illenek hozzátok.
 El is felejtettem, két tonna festéklemosót hoztam magammal.
 Reménykedjünk benne, hogy elég lesz! Erősen dörzsöljétek!
 A tenger nem iskolás lány és nem hisz
 a kifinomult, intelligens tragikának!
 Michman, lefokozlak, hagyd békén a trombitát!
 Rang doktor, ne sántikálj, egészségesek a lábaid,
 lépj keményen, délcegen!
 Puskin, kidoblak, ne pocsékolj a tintát,
 és többet már ne törölj!
 A hibákat
 itt nem tűrik el,
 és örökkévalóság a Pillanat.
 Az összes holmiból ezt vigyétek:
Carpe diem!
 Ej, kapitányok,
 indulunk!
 A mosolyok szikrázzanak – így akarom!

 Az ördögbe is! Hagyd!
 Ah, ez a hiúság – teljesen emberi,
 de szárazföldi dolog!
 Van Gogh! Törd össze a tükröket!
 Semmilyen tükörbe nézés –
 mától kezdve mindannyian kortalan férfiak vagytok!
 A tükrök nem vállalnak felelősséget
 a hozzátok hasonló férfiakért. A tükrök hazudnak.
 A jó közérzetek érdekében csak a hullámokkal
 vethetitek egybe magatokat....
 Micsoda? Teljesen felbőszült ez az öböl?
 Tehát minden rendben!
 Fiúk,
 a tekintetek legényes kiáltás!

Fojtsuk vízbe a horgonyt – arra már nincs szükségünk.
Fiúk, a levegő robbanásig feszült,
de a vitorlák és a kötelek épek!
Kapitányok, utánam,
a viharba,
horgony nélkül!

28. Az Álmodozó vagyok!

– Az Álmodozó vagyok! – mondta
és előérettől szörnyen dagadó
ingben indult szembe a széllel!
– Én vagyok az ábránd! – feleltem
és a vitorlákba fújtam
a tenger leheletét
meg egy kaland-délibábot.
A város a hajónkba fröcskölte
pocsolyáit és sikolyait,
mohón csapkodott minket
négyyszögletes-panel– törvényeivel.
De az ábránd-éhség
rendkívüli volt,
és a víz alatti korallszirtek között
vezettük a hajót.
Elérhetetlenül úszott
a több napi hulladékok között.
Büszkén haladt el
a szárazföldi, szárnyatlan emberkék mellett.
Szenvedélyesen barázdálta a vizet
és annyira földöntúli volt,
hogyan az óceán diadalmasan
olvadt egybe az éggel.
És folyosó nyílt
a világ-feneketlenségben:
balra – tenger-fal,
jobbra – foszforeszkáló ábrándozás.
Közöttük – mi,
belül remény-töltet.
Új bárka,
ami egy teljesen kitárulkozó
Sambala felé tart.

Drágám, már nincs menekvés! (Вече няма...)

Drágám, már nincs menekvés!
Íme, jön a heves szél
és furcsán zavart lelkünkbe

könnyed ujjakkal szerelmet ültet be.
Az még csak egy mag, picit,
de én így is tudom szeretni,
nekem még az ilyen is ad
eget, vitorlát és szárnyakat.
Drágám, már nincs menekvés!
A reggel épp szelíden lép be,
csillagokat szórva a szemünkbe,
miket éjjel kosarába szedett össze.
A Tejút nélkül gyenge a fényük,
mi mégis költökké leszünk
és a munkanapokból teremtünk
varázslatos, világos éjeket.
Drágám, már nincs menekvés!
Egybefonódtunk mi ketten,
s mint árnyék, egyetlen,
megértettük a távoli hívást,
mit két lény közös lihegéséből
született ékírással véstek az égre,
és kimondták, le is fordították
minden népnek a nyelvére
ezt az egyszerű szót: s z e r e l e m.

Szeress engem úgy az összes világban...
(Обичай ме във всички светове...)

Szeress engem úgy az összes világban,
ahogyan én követem örökre a mennyei szférákban
a te arcodat,
ami engem versekben és dalokban követ,
látomással és kiáltással támaszt fel, ami
egy fehér madár leveléből esett ki.
Tegnap szeress engem, ebben a pillanatban úgy,
ahogyan én szeretem időtlenül
a te két varázsló-kezed, a lélegzeted,
rekedt átok-suttogásodat.
Hidd el nekem, senkit sem ismerek a világon,
aki képes lenne tavaszt teremteni nekem az őszben,
aki képes lenne virágszirmokat tárni megjegesedett lelkemben
és megőrzíteni a mobilomat
és zöldre állítani minden szemafort
varázserejével, hogy villogni kezdjenek úgy,
hogy átengedjék kétszáz lovát
és a Szerelem hintáját,
hogy csillogó szemekkel álljon meg
az erkélyem alatt.

Eltévesztettük az évszázadot...
(Объркали сме си века...)

Eltévesztettük az évszázadot,
a kasztokat és az államokat.
Talán korábban születtünk
és a finisben
versenyre keltünk
az alattomos kilométerekkel.
Másképpen is lehetett volna!
Lehetett volna...
Például teljesen emberileg,
hogyan szelíden együtt
mérjük fel a realitásokat,
ne másokról ábrándozunk,
és időlegesen hazudozzunk egymásnak.
Eltévesztettük az évszázadot!
Valamit megint elkapkodtunk
az ősi karma alapján,
a pillanatnyi összekapaszkodás után.
De mennyivel könnyebb lenne
száz és két-három év múlva
születni és akkor
az egyszerű teleporterrel
egy este, gyertyafény és pohár bor mellett
eljutni valahová...
Nem akarok költő lenni!
Parafizikával kívánok foglalkozni!

Megjelent a Herceg!
(Яви се Принцът)

Megjelent a Herceg!
De te az örömtől
egyáltalán nem láttad, hogy meztelen.
Ábrándjaid bábuja volt,
vágyaid alázatos ajándéka
és ráakasztottad a címkét „Enyém”.
De ez a stíling törvényeivel ellenkezett,
amíg egyforma kortyokban ivott
a szerelemből,
végtelenül gyengéd
cseppekre bontotta lelkedet...
.....
Oh, pici lánykák, miért nem óv
titeket senki a rabságtól?
Mindenki babát ajándékoz nektek, de nem mondják,
hogy a szeszélyek annyira fájnak.

És ezért egy kis késéssel,
most meg foglak menteni titeket a vakságtól
és közlöm a titkos jelszót,
amire kinyílik a Szerelem.
Ne próbálkozzatok a „szenvedély”-lyel vagy a „szenvedés”-sel,
sem a „kín”-nal, sem az „ábránd”-dal,
csak ezzel a kis szóval: „j ó s á g”.

Szörnyű vagy!
(сmpaueu cu)

Szörnyű vagy!
Nagyon király –
halál-hírnök!
De énnekem kedves az élet,
akármilyen is – legyen csak olyan –
a természeti csapásaimmal
annyira összenőttem,
mint a bőrömmel.
Hogyan vessem le magamról?
Te fess vagy,
higgy nekem!
Megálmodott macsó!
Úgy lovagolod az életet,
mint egy filmcsillag
teljesen mint Copperfield (David),
egy csettintés az ujjaddal és hopp –
előteremted nekem Atlaszt,
autóstoppolásra hívsz.
De én (az ostoba!)
megrettenek.
(Majdnem)
észre sem veszek.

....Álmaimmal teli hegyi patakok
futnak a szememben.
A kozmosz
nem földrajz.
Nem szuper alkalom,
hanem sors.
Úgyhogy száz élet után is
újból csak öt választom.

Mit mondasz?
Tulajdonképpen azt gondolom,
hogy még osztozhattál velem
a létben,
az éjszakáidban és a nappalaidban.
Először, mondod,
még a szíved megremegett.

Biztosan – énvelem lehetne.

De nélkülem
meg fog halni.

Emlékszel...
(Помниш ли...)

Emlékszel
arra a Szozopolra,
amikor pelyhes fehér nyuszikat
dobáltál a tengerbe,
mintha csak meg akartál volna így
menteni minket a hideg szélről,
attól a majdnem előre sejtetőtől,
attól a szörnyen reálistól,
mert a fájt, amiben
tüzet lehelt a nyár,
nem mentettük el
(egyszerű műszaki hiba).

Ah, a megrázóan kedves
fehér és meleg nyulacskák!
Mint valamilyen ajándék azért
a korai felékesített őszért
az indián nyár ruhájában,
a fügefák leheletével
és a szemekben
a szenvedélyes meleg szikrákkal,
miközben a vékony ezüst vágyakkal
kivert karkötőid csengtek-bongtak...
Emlékszel?

Ott a szívben,
a merevlemezezőről
talán minden letörlődik,
de ezt az annyira évszak-feletti emléket
el nem felejtjük!
Kék és fehér
és arany
mint a tenger meg a Nap,
ibolyaszínű és zöld –
mint a festő színei,
szenvedélyesen latin, a kürt
vonyításával keveredve, ami ott
azért könnyögrött a kép széléről,
hogyan maradjunk benne.

Az idő...

(В безвременном...)

Az idő
időtlen dimenziójában,
a Könyvtárban,
ahol megvan minden,
a Könyvtáros
kinyitotta a könyvet
a mi oldalunkon
és kisilabizált minket.
Látta, hogy a vonalak hogyan keresztezik egymást,
mint a vonatok,
sorsdöntően frontálisan
ütköztek össze,
mily szerelmesen fröccsent homlokukból
a vér,
és mint a szerelmeseknek,
lebbent a sörényük,
hogyan feszült meg
régí íjakhoz hasonlatosan ívelt
nyakuk.
És abban a pillanatban
itt, a mi időnkben
bimbókként pattanó szemekkel
léptünk mi
egymáshoz.

Hogyan...

(Как же....)

Hogyan
juthattál be
a lelkembe
a szemek e rövid
alagútjain át?
Bent sípoló
vonatok robognak.
Egyedül képtelen vagyok, értsd meg!
Segíts, hogy kijussak a fényre,
a valódi, egyszerű nappali világosságra.
És ha nem vagyok
túl szemtelen,
maradj velem
örökre!

Amikor mellettem vagy...
(*когато си до мен*)

Amikor mellettem vagy,
a világmindenség darabokra hullik.
Amikor a tüzeddel faragnak ki engem,
előbukkannak elfelejtett szárnyaim.
Darabokra pattanok,
mint a láva,
madarak díszlövései közepette.
Valójában ki vagy te,
isten, tűz vagy szél –
ezt kérdezem.

Hints be engem...
(*Обсунвай ме...*)

Hints be engem minden szerelmes
túláradó ajkaival, amikkel a kedveseiket csókolták!
Árassz el engem lefegyverző
szenvédélyes szavak árával!
Robbants bele a láthatatlan galaktikákba
és teremts újjá a semmiből, majd
zárj örökre a szívedbe
és dob ki a kulcsot!
Készen vagy az ítélettel?
Nem?
Ma én magam kihirdettem:
életfogytiglan a börtönödben maradok...
Kedvesem?

Az anyám...
(*Майка ми*)

Az anyám...
Elindult már oda,
de érzem, hogy itt jár a házban –
angyalok stólájával,
mint dicsfénnel,
kötötte át a lelkét.
Az anyám...
Nem hiszi,
hogy mindenáron
vissza kell térnie onnan,
mivel itt vagyok
és még lehetséges,
hogy éjjel és sötétedéskor
szelíd jelenléte,

gyengéd kopogtatása a bútorokon
ezt mondja:

– Csak nyugodtan gyermekem,
gondoskodom rólad.

De itt az idő,
hogy végre beszálljon
az arany hintóba
és eljöjjön mihozzánk
(oda, ahová mi mindannyian százszor is
visszatérünk elcsendesedve,
miután levetettük eljátszott szerepünket)
és a mennyei lakunkat
felkészítse már
a találkozásunkra.

Egy telefonra van szükségem...

(Имам нужда...)

Egy telefonra van
szükségem a túloldalról.
Halló, apa, miért
kószálsz szótlanul a sötétben?

Kraszi, barátnőm,
oly hévvel távoztál hirtelen.
Csak egy álmomban mondtad
lihegve, hogy ott minden oly gyönyörű...

Hallasz, nagyapa? Halló,
látogass meg néha, kérlek!
Még mindig ápolod a virágokat?

Hogy vagy, jól vagy, Toni?
Nagyon hiányzol, összegömbölyödve és dorombolva,
az álmom bölcsőjéből!

– Hallasz, szerelmem?
Megyek! Már elindultam.
Érzem már, hogy hamarosan
a sötétbe érek.
Érzem, hogy a bennem lüktető
fény azt várja, hogy
ismét egybeolvadjunk.
Vékony kis korlát maradt,
a világos, ezüst zsinag
már nem agyrém,
azt a Horgász vetette ki –

(Jaj! A hangjelzés abbamaradt.
Ne zárd be a kaput!

Hiányzik nekem a jövő!

Van múlt?
(Има ли минало)

Van múlt?
Jövő?
Vagy jelen?
Ezüst árnyék vagy
poros látomások szárnyával.
Nincs jogod hangokhoz,
célzásokhoz
vagy kérdésekhez.
Árnyék vagy,
remegő,
mit a vállamon hordok.
Te ott vagy.
Én itt vagyok.
És habár
teljesen reménytelen,
már magam előtt látlak,
amint boldogan elúszik a parttalanba
a mi két árnyképünk,
amik magukba szívták
a poros időt,
a jövővel átfonódott
árnyékkal olvadtak
a tökéletes jelenbe.

Előre miért úgy látjuk...
(защо прозираме....)

Előre miért úgy látjuk, hogy a szerelem
nem két szerelmes szárnyalása,
csak amikor az érettségük az illúziókat,
jaj, a teljesen el nem szenvedett szenvedések
vékony hálójába rejti el,
amik között állandóan zuhog
a vad szenvedélyek és vágyak esője.
És talán mert csak akkor
vetjük a tekintetünket a koldusra,
a virágok megszólalnak hangosan,
mint az állatok vagy a csillagok,
és egyszerre az egész világmindenség
feltámad egy dalban, amiből mi azt
fogjuk fel, hogy lélegzünk,
hogy fel tudjuk éleszteni a szerelmet.

GENETIKAI KÓD

A genetikai kód zavara (*Нарушение в генетичен код*)

Mi megbélyegezetteknek,
örök gyermekkorra
ítélteknek
érezzük magunkat,
kilenc királyságon,
évszázadokon
és tengereken túl
– egyszerűen az égben találkoznak a szárnyaink.
Mindannyian különösek vagyunk –
magunk keressük elő a ti bajaitokat,
magunkra vállaljuk, hogy tinektek könnyebb legyen.
És kettős teherrel megrakodva
gyorsabban elzuhanunk
ismét az égbe.
Gyakran ok nélkül megsértődve hallgatunk.
Vagy váratlan kacagásunkkal zavarba hozunk titeket.
Igaz megjegyzéseiteket
büszkén lenyeljük.
Majd elfelejtjük.
És újból gyengédséget várunk tőletek,
egy meleg szót egy mosolyt.
Ne feszélyezzen titeket a mi jóságunk!
Ne ingereljen titeket a mi naivitásunk!
Egész életünkben tanulunk
járni.
Mégsem tudunk.
Emberek – földi klinikai egészséggel rendelkezők,
bocsássatok meg nekünk,
akik a menny vonzásától
vagyunk betegek!

A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal... (*Със десет стенеици...*)

A gyengédségtől nyögdecslő tíz ujjal
csókoltam az arcodat, az álladat, két szemed.
Tíz ujjal – remegő vízbefúltakkal
kiáltottál segítségért a hajamban.
Néma keresztedre feszítetve
görcsölt bennem egy vallomás.
A gramofon őszinteségért könnyörgött
és halkán sírt. A sebesült hallgatás

ajkunk száraz tüzében hánykolódott,
cseppekben nyelte a csókokat
és ismét vágy-lázban reszketett.
... A gyertya bölcsőt szőtt a visszfényekből.
A gyertya elringatott minket, és arany ecsetjével
gyengéden simogatta arcvonásainkat.
A gyertya öregesen reszkető hangon suttogetta:
– Szeressétek egymást, butuskák!
– Szeressétek...

Szozopol **(Созопол)**

Ebben a városban az éjszaka
a fügefák illatát
árasztotta
kétségbeejtően esztelenül,
meg a tengerét,
ami némán,
örülten hívott magához,
láthatatlanul bővült.

Állj meg egy pillanatra SZERELEM!
Ne tedd a vállamra a kezedet,
várj még egy pillanatot, amíg
végigjártatom a tekintetem a száraz kikötőn
és a lábam a part tövisein...
Oly sokáig biztatgattam fehér madaraimat,
hogy keressék meg karcsú árnyékukat,
hogy ma, amikor a láthatárom
pupillájában égsz, nem bízom benned.
Oh, állj meg SZERELEM!
Az éjszaka az én igazam –
az a korty szabadságom,
amiben újjászületve épen és hittel
neked, holnapra,
megteremtem a világot.

Olykor... **(Понякога...)**

Olykor
ismét szerelmes leszek –
oly szédülten,
mint először...
Csalóka etűdök remegnek mellettem
és én sikeresen testet adok nekik.

De a gondolat félbeszakad – gerinctelenül.
És ismét a lomb-templomba szaladok,
hogy kisíriam magam és imádkozzam a félhomályban
– istenem – nem a papírcsodákért.
És továbbra is hiszek a csodákban,
összehúzott szemmel faragom őket,
egy mozdulattal letörölve
az Idő való mutáns vonásait.

Vajon megtanít az élet megbocsátani?
Vajon egy mosolygós
elkékült ajkú gén
felszólít arra, hogy egy megjegesedett emberbe leheljek?
Vagy egyszerűen megint átformáltam a ténnyt,
hogy mindig a szakadékok mögött szállok
és ezért az ellentétekbe akadok,
a métereket átalakítom magassággá...

Nem tudom.

De emlékszem
és nem tagadom,
soha egy cseppet sem bocsátok meg
annak – kavicsokkal a szememben –
kinek a küszöbén zokog a versem.

Most füst vagyok...
(*Сега съм като дим...*)

Most füst vagyok
és szétterülök köztetek.
Habár ügyletlenül,
átölelem a lelketek,
a fák csúcsaiba
madárcsókákat fonok,
a szíveteket kicsírázott
hóvirággal izgatok,
és a szeretetbe, a szerelembe
belekékültem, belekékültem...
Nektek különös
felfoghatatlan ködnek tűnök
és gyors léptekkel
messzire menekültök előlem.
Ne tegyétek!
Én este vagyok –
naiv, reszkető, fiatal.
Hideg háttal
és csengő bizalmatlanság
apró érmeivel
ne vegyetek célba engem!

Ne hasítsatok szét
kategorikusan egy kontúrral!
Egyszerűen füst vagyok,
ami azt kéri,
hogymint
szeressék...

Ne igyál, mondtam neked...
(не пий, ти казах...)

Ne igyál, mondtam neked,
az ajkaimról,
beléndek nő
rajta.

Ne csókolgasd
a szemöldök kígyókat,
a szívedbe marnak,
fájni fog.

Ne nézz vakmerően
a szemembe –
nagyon mély,
még belefulladsz.

Ne próbálj meg
kettétörni –
gyenge vagy,
magad törsz össze.

A szívembe se lessél bele.
Az egész lángol – elégsz.
Állj meg!
– Mondtam. Nem megmondtam?
Megdermedten állsz,
én nem tudom feloldani az átkot.
Te csavargó, magad vagy hibás.
Keress egy másik boszorkányt,
hogymint segítsen.
– Nem akarom.
– Tudom.

Féltékenyen őrizlek a múlttól...
(Ревнувам те от миналото)

Féltékenyen őrizlek a múlttól,
ahol csak klaveszin akkordok
jelzik az utadat hozzám,
és furcsa suttogó hang kérdi – merre –

Féltékenyen őrizlek a múlttól,
a leszámolt percektől, amik
abban a holt mélységben álltak meg,
ahol nincs
sem rólam lehullott lélegzet, sem árnyék.
Oh, oly féltékeny vagyok rád, kedves,
hogy maradéktalanul átadnám magam
az ölelésnek, amiben egybefonódik
a te
és az én
o n n a n-om.

Krónikus reuma *(хроничен ревматизъм)*

A mi varázslatos történeteink
miért vonzanak megint a vén kikötők felé,
oda, ahol a meggyökeresedett emlékképek
szétrágják a homokszemekké porladt emlékezetünket?
Amikor mindent átgondoltunk
és új Napot akasztottunk az égre,
az a régi fájdalom miért marcangol,
mint a krónikus reuma?
És még akkor is, ha gondosan becsukjuk az ablakokat,
beszegezzük az ajtókat,
és a Karácsony utáni karneváli napok
legszínesebb foszlányaival
be is tömjük a réseket,
az áradat
zúgva és nagy hévvel előnt minket,
miközben mi
reszketve, bőrig ázva,
szárazon elrejtőzünk a szemünkben.

Álarcban a hozzátartozóink előtt... *(С маска пред.....)*

Álarcban a hozzátartozóink előtt,
hogy meg ne rémisszük őket.
Álarcban a barátaink előtt,
hogy azok is maradjanak.
Álarcban mindent megtagadunk,
hogy olyanok legyünk, mint mindenki más.
A szerelmet is megtagadjuk
azoktól, akiket szeretünk.

De éjjel váratlanul jön
egy tükörrel a Nagyszarvú,
és hármasban leülünk iszogatni

ő,
mi,
és az ismeretlen.

A barátaimat...
(Приятелите ми...)

A barátaimat
már régen agyonlőtték
apró érzések
apró sörétjeivel.
A szeles esőben
egy madár dalol nekem,
de a magányos farkasom
összeroppantja.
A hitetlen, meg nem hajló térdem
Istenről álmodik – hogy én meghalok előtte.
De az istenek megrémültek a hitem
súlyától, ezért elbújtak.
Így örökön magammal hordom.
A Pásztor görbén néz rám,
mert a fekete nyájába keveredem.
Elhatározom, hogy megjavulok,
és angyallá változom.
De lelepleztek,
fehér holló vagyok.

A magány...
(на самотата...)

A magány
ősz könnycseppjei
az elkomorodott háztetők
redőiben folynak végig.
Egy véletlen
közömbös járókelő,
a Nap, elindul,
de az ujjával meg sem érinti.
A magány kopott ballonkabátban
egy kerek tengeri kavicsot szorongatva a markában
a tavalyi esőről álmodik,
ami kétségbeesetten eloltotta a nyarat.
Nyitott szemmel álmodik
az ostoba díszletekkel ellátott magányos színpadról,
egy majdnem szükségtelen kellékről
és mindennél valódiabb két szerepről.
Álmodik...

De a kivilágosodott pirkadatkor
felrázza részeg kiáltásával egy sirály.

Én is ledobom a fehér ballont,
és beugrom a mezítlábas tengeri homokba.

Már annyi szérummal beoltottak engem...
(*С толкова серуми ме инжектираха...*)

Már annyi szérummal beoltottak engem,
mindennel szemben védve vagyok.
Annyi angyaltól búcsút vettem,
de az Ördögnél voltam tanonc.

Istent isten után emeltem, de mindegyik elmenekült,
a hitem megrémítette őket,
később keserves sírásukat hallottam,
de az Ördögnél voltam tanonc.
De neki is elege lett belőle, hogy őbelőle is elegendem lehet.
Ma piros rózsát adott nekem.
Elfogadtam. De a két szarvát lehajtottam.
Az ördög tanonca voltam,
nem az Istené.

Óvó szellemem...
(*Дух мой пазителю....*)

Óvó szellemem, pogány Istenem,
isten vagy te, vagy ördög – ördög tudja,
nyújtsd a poharat a maradékkal,
de ne engeddd, hogy fenékig kiigyam!
Vezesd ide a megpatkolatlan csikót,
ami még nem ismeri a kantárt, a gyeplőt,
hadd lovagoljak el rajta a világ végére,
de még mielőtt odaérnék, állíts meg!
Add ide az összes tengerek vödrét
a vén csillagok párlatával,
ami gyógyszer, mint egy csepp arany,
hagyj nekem egy cseppet
a legjobb fehér fájdalomból,
hogy mihelyt elnyel a homály,
belemárthassam a tollamat,
hogy a sötétben ismét írhattak.

Elbeszélés
(*Разказ*)

Mily csodásan
ragyognak a szilánkok!

Megöltelek.
Az értelem cement-
padlójára
hajítottalak
egy lendülettel.
Egykor így teremtettelek meg.
Kikerültelek és nem kérdeztem meg az üvegöntőt,
hogyan fúj üvegcsodákat.
Azt felelte volna – lassan, nehezen –
De én egy lendülettel
és igazából
beléd fért a Nap
és olyan okosan,
hogyan könnycsepphez hasonlított.
A cementpadló
nem természetes módon hallgatott.
De én nem kérdeztem.
Akartam.
Mily csodásan
ragyognak a szilánkok!
Mily csodásan mesélem ezt a történetet!
Mily csodásan hasonlít egy példázatra!
Úgy néz ki, hogy
amikor összezúzzuk a Napokat,
egy egyszerű
és tökéletesen egész
elbeszélés marad.

Annyi kulcsra...
(съня си...)

Annyi kulcsra
zárom
az álmomat.
Te mégis bejössz
kopogtatás nélkül.
Mindig a legalkalmatlanabb
pillanatban törsz rám.
De én nem haragszom
ezért terád,
sőt mindig én magam
támadok rád...
Ej, te gonosztevő,
még megbánod!
És már egész
illendően viselkedsz,
én egyre csak ismételve,
hogyan szeretlek.

Aranypénzekkel hint...
(ще не обсунва...)

Aranypénzekkel hint
majd tele az ősz.
Én pedig
várakozással tele szemmel
fogom cirógatni
a mezsgyén túli
kőbarázdát, ahol a nyár nyögdéssel.

És legvégül
egy kék rózsza nyílik.
Felkiáltanak az emberek:
– Égből pottyant rózsza –

Tulajdonképpen te
jöttél vissza
és így szólsz:
– Körbejártam a világot.
Én:
– Megállítottam az időt.

Fehér mesém...
(Моя сказка бяла...)

Fehér mesém,
különös elrendeltetésem
az én felnőtt életemben,
mi megtisztult a látomásoktól
az életemben, amikor oly hőiesen
hozzászoktam az élethez, szoros négyzetekbe szorítva.
Váratlan mesém, mi kitöltötte az ábrándjaimat
és feltámasztotta a gyermekkori igazságokat
sugárzó vallásokkal és ledöntött hitekkel,
ki küldött téged énhozzám?
Hogyan találtad meg
szívem titkos zugát?
A karjaid között halok meg,
és nem tudom, hogy hol vagyok,
és nem tudom, hogy hol vagy?
Csak azt tudom, hogy már a halálig elhittem,
hogy a hirtelen elmondott mese egy boldog realitás.
És imádkozom minden középkori szenthez,
mivel a kakasok éjjeli kürtjeikkel kicsavarják
az éjjel elgyengült, nedves ingét
és belőle az utolsó cseppek végigfolynak
a reggel homlokán,
hogy a kezekben térjenek magukhoz
és hogy megtudjam, hogy hol vagyok én,

és hogy megtudjam, hogy hol vagy te,
hogy csupán azt ne tudjam, hogy hová küldtem
azt a négyzet alakú törvényekbe zárt elátkozott világot...
És azért imádkozom, hogy dermedjen meg a világ időtlenül,
szent hirtelenségem,
fehér jelem.

Istenem...
(Боже мой)

Istenem,
értsd meg az eget,
tedd teljesen magadévá,
ne félj,
hogy az összezördülés után
olyan messze vagyunk...
Közel
csak a medencében úszkálunk.

Ne félj,
hogy eltöröm a szárnyadat,
amikor kétségbeesetten
a karjaidba
vetem magam –
A legjobb két karral ölelkezni,
de szárnyat sem véletlenül teremtett.

Hitem,
fájdalmam
és feneketlen mélység,
a fatálisan
értem nyúlók...
Olyan egyszerű és szörnyűsége a medencében.
De az ég sem véletlen.

Hiszed vagy nem hiszed...
(и така...)

Hiszed vagy nem hiszed,
az én Ithakám az egy sziget,
disznók között jártam,
s egyszeműt is sokat láttam,
de megpihenni hozzád visszatérek,
készítsd elő a régi ágyat, kérlek.
Az mindig nyári illatot áraszt.
Te vagy az én egyetlenem,
itt mind, kivel voltam, elfeledem.
Szigetem, nyisd ki szemed,

rongyos ruhámat észre ne vedd,
nyílt sebeimet gyógyírral bekend,
lágymalban tárd fel a szíved,
le édes vízzel mossad
a szelek sodorta sókat!
A tűt a tengerbe vetem,
nem kellenek már vitorlák nekem,
arcomról letörlöm a kalóz-ráncokat,
az égről a vezérlő csillagokat,
fürdök majd két éjszakán át,
hogy, ki most vagyok, meg ne lássák.
Tudd, Odüsszeusz a férjed,
s mint hitvesed ölel majd téged.
(... A Föld mily furcsán inog,
számomra ez a ház titok...)
Hazajöttem, de nem vár senki,
Pénélopémnak itt kellene lenni.
Ezen az abszurd színpadon
számára nincs hely, tudhatom.
E darabot az időm rendezte.
A kritikus a meg nem született fiam,
ki éppen szalad fel a színpadra,
a földszintről zúg a hangja:
– Anya, minek feltúrni a tengereket,
hisz apámat ott meg nem leled.
Nem látod a feléd nyúló kart?
Ki tengerész volt, már rég mind meghalt.

Én egyre csak álmodom...

(А аз все сънувам)

Én egyre csak álmodom
egy, a gyermekkoromban rejlő
tervek szerint
épített jachtról,
a lemenő nap sugaraitól
égő vitorlákról álmodom,
és az álmomban hallom
a kalózok énekét.
Valóban arra gondolok,
hogy elég nekem egy tutaj,
az égen őrségben álló
Nagy Medve,
és valaki,
aki hozzám hasonlóan nem normális –
olyan valaki, aki még mindig hisz a tengerben.

Nyárközépi ősz...
(Есен посеред лято)

Nyárközépi ősz.
A levelek is hullnak.
Valami nem úgy van!
Valami menekül előlem.
Nyárközépi ősz.
Valami összezavarodott.
Egy ismert kis bogár
sebet kapar.
Valami nem pontos.
Valójában nem először.
Szinte már fáj, annyira jól ismerem
az ősszel bélelt
nyári mosolyoknak
ezt az esztelen lényegét.

Nyárközépi ősz –
Kis lyuk a lelken.

Anyának kötött vers
(Изплетено стихотворение за мама)

Nem tetszett nekem egy pulóver, amit anya kötött
és amit még nem hordtam...
Anya semmit sem mondott, egyszerűen
szótlanul fejteni kezdte,
és megkért, hogy segítsek neki.
Én elkezdtem feltekerni
az anya gondolataival, az énrólam
szóló gondolatokkal fonott fonalat.
Tekertem: „Miért késik a levél?”
Tekertem: „Miért nem ír?”
„Lehet, hogy ott hideg van, lehet...”
sóhajtoztak az elrejtett gondolatok.
Anya, nem kell! Ne fejtsük fel
az elrabolt pillanataidat!
De anya csak fejtette.
És én is fejtettem.
És szörnyen fáztam.
És nem a pulóver, hanem a szívem
vált gombolyaggá.
Tanácstalan volt, meztelen, szükségtelen.
Szörnyen rossz volt.
– Mama – suttogtam.
Anya elmosolyodott.
– Kötünk majd egy szebbet.

– Mama, bocsáss meg! Csókolom mindkét kezéd,
amikkel a lelkemet kötötted.

Emlék a varázslatokról *(Спомен за въшебствата)*

Amikor apám kis apa volt,
kezébe tettem az én kis veréb-kezem,
és megismerni a világot indultunk kettesben
meseszerűen különös, varázslatos utakon.
Szinte elrohantak mellettünk az emberek,
még csak fel sem tételezték, hogy varázslók vagyunk,
egy öreg varázsló meg egy csöpp boszorkány,
aki csak éppen tanulta a varázslást.
Egy egészen kicsi boszorkány-tanonc,
a hajában pici ég-darabkák,
mintha vízen járt volna,
vadul vesszőparipán lovagolt.
Az apám akkor kicsi apa volt,
nem felejtette el a madarak, a szürke homok,
a jó fű nyelvét és még rengeteg
más titkos nyelvet sem.
Úgyhogy két pogány voltunk,
főistenünk a Nap, a folyó,
a szél isten, a tűz isten, és még két isten:
a becsületes szóé és a jóságé.
Az apám már régen felnőtt,
nem tudom, hogy még mindig varázsló-e,
de gyanítom, hogy olykor-olykor
még varázsol mindenkitől titokban,
mert amikor megrészegedve idegesen kifulladásra
találkozom apával és egy rövid pillanatra
bizonyosságot keresek boszorkány voltomról,
tudom, hogy csak egy valamire van szükség,
ami a legigazibb „apu” szó és hogy egyszerűen
az én csöpp gyermek-kezem
fészket rakjon az ő meleg tenyerén.

Egy napon... *(Един ден)*

Egy napon
meg kell majd mentenem téged
a gáláns szavaktól,
az ünneplőbe öltözött jachtoktól,
a tűzijátékoktól és a szelektől...

Nem leszek rá képes.
A boldogság ellen nincs orvosság,
de amikor egy éjjel félbeszakítja az álmomat
a mellemben lakozó magányos farkas vonyítása,
tudni fogom, hogy te vagy az
és könnyekért könyörögsz.
Sírni fogok helyetted
és már vége szakad ennek a vágynak.

Kiszáradt a torkod, kapitány?
(Сухо ли е, капитане?)

Kiszáradt a torkod, kapitány? Kiszáradt?
Kiszáradt, itt a szárazföldön?
Akkor igyunk, kapitány!
A bor, kapitány, nedves!
A bor elhozza nekünk a tengert,
láthatatlan horizontokkal csábít,
bátorsággal tölti meg az ereinket,
gyermekkorom óta nem jártam itt.
Rajta, mosolyogj, kapitány,
tölts, és gyűjtsd meg
a még ki nem hűlt pipát,
és kérlek, a képzeletedre akaszd fel a Holdat.
A holdfényes bódulattal a szemedben, kapitány,
a tengeri őszinteséggel, óboros nyelvvél
hosszan mesélj nekem a tengerről.
Hiszek neked, rajta, beszélj!
Én nem félek a tengertől.
Add nekem a vad tájfunokat,
hozz be nekem egy tengeri vihart
és a száraz szomszédok bosszantására
tudom, hogy kárörvendők, kapitány,
hogy szárazak, mi pedig vízbe fúltunk.
De bocsásd meg nekik az ostobaságot,
mert ők, öreg, nem tudják, hogy mit jelent hajózni.
Sohasem fogják megtudni – ők
vén kagylók – rég kiszáradtak.
Tölts! Igyunk a tengerre!
Csak ez és a Tenger nem szárad ki soha!

A vasútvonalon...
(На железопътна линия)

A vasútvonalon,
pontosan a síneken.
sebesen forgat minket

egy láncos
körhinta.
Éljen az örök forgás!
Ah, pompás a kilátás,
semmit sem lehet látni.
Valóság kör.
Mögötted arc,
előtted hát
meg az ülésed kényelmes támlája.
Éljen a realitás!
A derekunkon a lánc
ad nekünk biztonságot.
Olyan kényelmes.
Annyira hozzászoktunk,
annyira belenőtöttünk,
annyira összeszoktunk,
de lényegében a vonalon,
pontosan a sínen
(a fényesre dörzsölt
és ezért láthatatlan sínen)
áll a körhinta.
Együtt forognak,
együtt hintáznak, együtt ártatlanok.
Egyszerre csak egy percre
meg kell állnia,
el kell szakadnia a láncnak,
le kell ugrani a talpfákra,
a lábaknak össze kell törniük –
látni kell a vonatot,
és elszaladni,
csak kiáltani: jön!

Egy napon...
(Някой ден)

Egy napon
már nem fogom tudni elviselni
a kilométerek és az idők nyomását.
Egy napon
összeesem a súlyuk alatt.
De látod, holnapig még kibírom.
Még mindig az a
könnyen emészthető étel
leszek a hasadban,
élve a világunkat
addig a pillanatig,
amíg sorsdöntően
fel nem robban az idő meg a tér

és nem leszünk
ismét eggyé,
a lényegem
öreg barátom, alkotó elem
és nem válunk egy ökölle
ennek az esztelen marcangoló állkapocsnak
a kivert fogai között.

Ima az oxigénért
(Молитва за кислорода)

Fonnyadt illúzióink
maguktól összeestek.
A hangszálainkról
nem szól már líra.
A kezünk a tapstól és a kézszorításoktól
már sem tenyér, sem ököl,
és akkorra minden megszűnt,
nincs sem fájdalom, sem kiáltás, sem könnycsepp,
legalábbis addig a pillanatig,
amikor az utunkon
paták dobbantak,
nem nyerítettek fel
a szakadék mélye előtt.
Barátom,
kapitány-társam,
a gyermekkor jachtján
a vitorlákat
már rég összetépte a szél
és megalázva hevernek az utca kövén,
mint megkövezett madárszárnyak...
Ki hazudta azt nekünk, hogy ez a rendjén való?
Ki sugallja, hogy a szárnyak és a madarak
a kövezet számára születnek?
Már látom a szárazon élesre merevedett szemeidet,
amint egy szalmakazlat figyelsz.
És tudom,
hogy megérjük a látók napját,
a tű felvillan egy tör hegyén,
amint ismét a szakadt vitorlákat varrja.
Akkor a szél a mellünkbe fúj,
meglóbálja a harangnyelveket,
a torkunkból eszeveszett kiáltás tör elő
az örömtől
meg a lehetőségtől, hogy elsodorják.
És a megmenekültek élnek majd igazából
a gondolataikkal, a hangjukkal, az arcukkal –
Nem tudom, hogy őtőlük származom-e,

de azt akarom,
hogy ha meghalok,
a szélbe haljak bele.

A végén **(Накрая)**

Le fogom vetkőztetni az esőt
és sokáig csókolgatom majd meztelenségét.
A tenger a parton fog hánykolódni,
homokkal szórja tele a hajam,
de én az esővel fogok csókolózni.
Isten tudja csak, mitől remeg majd meg a nyár.
Isten tudja, miért tekeredett a kapura
hangtalanul a madársereg hosszú sáljaival.
És a Nap, mintegy hipnózisban,
végzetszerűen pontosan kinyújtja majd a kezét
a horizont éles pengéje felé.
De én az esővel fogok csókolózni,
érzéktelenül, emlékek és remény nélkül,
alig érezhető sóval a leheletemben,
feneketlen gyengédséggel, mintegy a fogamzás pillanatában
eddig szokatlan alázattal.
És csak egy hegedű zokogása,
szokatlanul erős tiltakozás sírás vagy könnyörgés
szakítja el utolsó meleg húromat.
És ezután egyszercsre csak esővé válok az esőben.

Hogyan tudsz...

Hogyan tudsz
beférkőzni
a lélekbe
ezeken a szelíd
szem-alagutakon át?
Bent sípoló
vonatok robognak.
Értsd meg, egyedül nem bírok el velük.
Segíts, hogy kijussak a fényre,
az igazi nappali világosságba.
És ha ez
túl nagy szemtelenség,
maradj velem
örökre!